

ТЛЕНЕН ОСТАТЪК

ЯСЕН ВЕДРИН

СЪДЪРЖАНИЕ

ПЪРВА ЧАСТ: СКРЪБТА ОТ ТЛЕНИЕТО	6
МЕЖДУ ПРЪСТИТЕ	6
ВЕЧЕРЯ	7
ЧЕРНО-БЯЛ	8
ТРИТЕ ГОРГОНИ.....	9
НЕИЗБЕЖЕН КРЪГОВРАТ	10
СКИТНИК	12
ХИМЕРА	13
ТЛЕНЕН ОСТАТЪК	14
ЩЕ ТЕ СТИГНА ЛИ?	15
ИЗЛИШЕН	16
НЕ ВИДЯХ ВЪРХОВЕТЕ	17
ОТИВАХА СИ МОИТЕ ПРИЯТЕЛИ	19
БАСТИЛИЯ	20
КРЪПКИТЕ НА ДУШИТЕ	21
ПОЛЕТЪТ НА ГРЕШНИКА	22
ДУША НА СЕЛЯНИН	23
ВЕТРОВЕТЕ-ОРИСНИЦИ	24
ПРАШЕЦ ОТ ИЛЮЗИИ	25
ЗНАК ОТ СЪДБАТА.....	27
УГАСВАНЕ	28
ПОРТРЕТ ОТ СЪДБАТА.....	29
РАВНОВЕСИЕ.....	31
ОСРЕБРЯВАНЕ	32
В СМЪРТТА ЩЕ ПРЕБОЛИ...	33
ИЗМРЪЗВАНЕ	34
ЗАТВОРЕНА ВРАТА	35
МОМЧЕТО СИ ОТИВА.....	36
НЕВИДИМА ЦЕДКА	37
ТРАПЕЗА НА СКРЪБТА	38
ПО ТЪНКИЯ РЪБ	39
ПРЕЗ СКРЪБТА	40
НА ЧЕТИРИДЕСЕТ И ТРИ	41
НЕРАВНОСМЕТКА.....	42
ВЛАСТНО БЕЗМЪЛВИЕ	43
ДУЕЛ НА ВЕТРОВЕТЕ	44
СТАРА СИМВОЛИКА	45
В ПОТАЙНОСТИТЕ НА ТВОРЕЦА	46
СЪДБА.....	47
ОТРОВАТА.....	48
ИЗПИВАМ ТЕ В ДУШАТА СИ	49

ЧАША НА СКРЪБТА	50
КАРТИНА.....	51
МИРАЖЕН СВЯТ	52
КОПНЕЖ НА ПИЛИГРИМ	53
ЛЪЧИ ОТ СРИВ	54
НЕСЪВМЕСТИМОСТИ	55
ПРОИЗВОЛ НА СЪДБАТА.....	56
НЕСПОДЕЛИМ	57
ОРИС	58
ДУША	59
СКРЪБТА НА ДИОГЕН	60
КЪМ ЗАБРАВАТА	61
ЖЕРАВ ОТ БЕЗКРАЯ	62
СКИТНИК И СЪДБА	63
ПОСЛЕДЕН АКОРД	65
ИЗСЪХНАЛА РОЗА.....	66
ПОЕТ	67
ДОБЪР ВЕЧЕР, ТЪГА!	68
ПЪТНИК БЕЗСЛАВЕН.....	69
ТЪРСЕТЕ В МЕН!	71
SANCTA SIMPLICITAS!	72
СОЛЕНО.....	73
НА ЧЕТИРЕСЕТ И ОСЕМ	75
НАЙ-ТРУДНОТО	76
АТЛАС	78
ДО ПОСЛЕДНИЯ СИ РЕД	79
СИРОМАШКО ЛЯТО	80
НЕРАВНОСМЕТКА II	81
О, ПРОСТИ МИ ПЕРО!	82
ДАЛИ ОТ ВЪЗРАСТТА СИ ОСТАРЯХ?.....	84
"VULGUS PESSIMUS..."	86
ПРЕДИ РЕНЕСАНСА	88
В САМОТАТА	89
РАВНОСМЕТКА НА ПЕТДЕСЕТ	90
СЪБИРАЧЪТ НА СЕНКИ.....	91
УМИРАЩА ПРАВДА	92
ПО ЕДИН САЛИЕРИ... ..	93
КОЛЕЛОТО НА ЖИВОТА	94
НА ДАМЯН ДАМЯНОВ!	96
ЖРЕБИЙ.....	97
ЕДНО СЪРЦЕ	98
УЧАСТ.....	99
КЪМ СЪВЕЩТА МИ!	100
ДОЖИВОТНА ПРИСЪДА	101
НАЙ-МЪЧИТЕЛНАТА СКРЪБ	102

НЕИЗБЕЖНА УЧАСТ	104
НЕРАВНОСМЕТКА III	105
ГОДИНО ТЪЖНА!	106
ГРЕХЪТ НА ПРЪСТНИЯ АДАМ	108
ГЪЛЪБОВА СВАДА	109
ДАНО ДА Е ПОСЛЕДНА!	111
МОЯТА ТЕГОБА	113
ВТОРА ЧАСТ: НАДЕЖДАТА В НЕТЛЕНИЕТО	115
ОТЖИВЕЛИЦА	115
УТЕХАТА НА СКИТНИКА	117
ГРЕШНА ГАРА	118
НИКОЙ С БОЛКА НИЧИЯ	120
ПРАВДАТА НА КРЪСТОПЪТЯ	121
СВИТА ВСЕЛЕНА	123
ИЗБОР МЕЖДУ ЛЪВОВЕ	125
КОГАТО ИЗВОР НЕ БЪЛБУКА	126
ИСТОРИЯ С КАМЪНИ	127
ДАРИХ НА ВСИЧКИ СВОЯ СЪН!	129
ИДВАЙ, БУРЬО! НЕДЕЙ СЕ ОТЛАГА!	131
НЕБЕСНАТА ТРЪБА	133
ПОУКАТА СЛЕД УРАГАНА	135
КРЪСТ, ОТ ПРЪСТТА НЕПОЗНАТ	136
ДА БЪДЕШ НА ОТЕЦА СПОМЕН!	137
ЗНАК, СЪДБОВЕН ЗА МНОЗИНА	139
ПРЕДИ ОВЧАРЯТ ДА МЕ ВЗЕМЕ...	141
ШЕПА МИЛОСТ	143
МОЯТ ЗОВ НОВОГОДИШЕН!	145
СКРОМНА ЧЕРГА	147
ОЩЕ ДЕН ДА ОСТАНА С ХРИСТОС!	149
УТЕХА ЗА АУТСАЙДЕРА	151
ТВОРИШ ЛИ ПРЪСТ	153
НАЙ-СЪДБОВНАТА БИТКА	155
НЕВИДИМ НЕКА ДА ОСТАНА!	157
НАЙ-СВЕТЛИТЕ ПОКАНИ	159
СЛУГАТА СЪС НЕБЕСНИЯ ТОВАР	161
НА СПАСИТЕЛЯ В СТРЪМНИЯ ПЪТ	163
ПРОЗОРЦИ С ИЗМИТИ СЪКЛА	165
НЕИЗБЕЖНАТА РАЗДЯЛА	166
ЗА ЕСЕННИТЕ ДЪРВЕТА	168
ВЯРА, В ДУХ НЕПОВАЛЕНА	170
МЛАДОСТ КАТО ЗОВ ПРЕМИНА	172
ВРЕМЕТО ОТЛИТА	174
НЕСБЪДНАТОТО СЕМЕ	176
МЕЖДУ ВЕНЕЦА И ПОЗОРА	178
ПОСЛЕДНИЯТ ПРОЧИТ	180

ПРАВДИВА МИСЪЛ.....	182
ИЗПОВЕД ПРЕДИ СВЪРШЕКА	184
ЗА БОЖИЯТА ВСЕЛЕНА.....	186
В СТРЪМНИНАТА... ..	188
ЛЮБОВ НА ВСИЧКО ХВАЩА ВЯРА	190
ВЕЧНАТА НАГРАДА.....	192
ИЗБОР ВЕКОВЕЧЕН	194
СЪДБАТА НА ЕДИН ПРЕДТЕЧА.....	195
ОСТАНАЛИЯТ КУП ПОЗНАТИ	197
ПЕПЕЛ В БИТИЕТО	199
И СИ СТРУВА СЪДБАТА	200
ФИЛМЪТ ВЕЧЕ Е ГЛЕДАН.....	201
ЦАРЯТ, В ОГЪН ЩО СПАСЯВА.....	202
ДАЛЕЧЕН ПРИЦЕЛ.....	204
ЗЛАТНИЯТ МЕДАЛ.....	205
ОЧАКВАНЕ ЗА МИГ	207
ОСТАНАЛ С ПРИМЕРА ВЪЗВИШЕН!	209
НА САМОТНИЯ ВРЪХ	211
ВИСОКАТА ДО КРЪСТ ЦЕНА	213
ВЕЧНАТА НАГРАДА II	215
КЪМ ЗАЛЕЗА... ..	216
ЖИВОТЪТ Е ИЗБОР!	217
УТЕХА ЗА ПРИШЕЛЕЦА	218
ЗА ПОСЛЕДНИЯ ЗОВ НА АДАМ	220
ЕДИН ЖИВОТ, ЗА НЕГО ИЗЖИВЯН!	222
НАГРАДАТА ХРИСТОС!.....	223
ЧУДНИЯТ МИГ СВОБОДА!	225
СТАРИТЕ СЛЕДИ	226
ТЕЧЕ В ДУХА МИ, ОЩЕ БЛИКА... ..	227
О, ЩАСТЛИВЕЦО!	229
ЧАСОВНИКЪТ НА ТОЗИ СВЯТ	231
ЧЕРУПКО МОЯ!	232
ПРОРОКЪТ И ПОЕТЪТ.....	234
ИМА СМИСЪЛ! СПАСЕНИЕ ИМА!	235

ПЪРВА ЧАСТ: СКРЪБТА ОТ ТЛЕНИЕТО

МЕЖДУ ПРЪСТИТЕ

Животът ни изтича между пръстите
и връща се в морето на забравата.
Остават по лицето само пръските -
падения в преследване на славата.

И тия капки - духани от бурите -
разтеглят се във бръчици навъсени.
Душата бързо сменя си контурите -
мечтите - тъжни, мислите - разкъсани.

Сърцето пред дилема е поставено -
как с шепи от живот да се наплискаме?
Как всичкото си минало удавено -
отново, ако можем, да изискаме?

Защо един печели без сърдечност,
а другият е беден от доверие?
Защо един със слава е облечен,
а другият умира в безхаберие?

Защо ли? Просто няма компенсация!
Не сме влечуги с ципа между пръстите...
А в светската покварена класация
живеят безметежно само тлъстите!

ВЕЧЕРЯ

С два-три резена хляб, позасъхнал и твърд
тази вечер замръквам на самотна вечеря.
И неволно прошепвам: “Да това е светът!
Във студа да мълча и треперя!”

Моят залък едва ли някой с мен ще дели.
Мойте мисли едва ли някой днес ще прекрачи.
Гълтам първата хапка, а след нея боли.
Наранено сърцето ми плаче.

Няма гости в дома ми, нито сенки отвъд.
Няма никой при мене – за зло ли, добро ли?
С два-три резена хляб, позасъхнал и твърд,
за надежда душата се моли...

Може би тя ще дойде. Ще хлопне врата.
Ще ухае на обич и нежност от хляба.
Колко малко ни трябва във миг самота!
Боже мой! Колко малко ни трябва!

ЧЕРНО-БЯЛ

Загледах се във снимка чернобяла
със моя образ, с моите черти.
Представих си, че тя е огледало
обърнато към първите мечти.

Я, колко млад съм бил! Един мечтател,
решил във миг да промени света!
Решил с длетото на щастлив ваятел
да вае красота и доброта.

И този поглед, в бъдещето вперен.
Усмивката - на ведър оптимист.
Надеждата - че всичко ще намеря
със жизненост на неувяхващ лист.

И тая мисъл, че със думи чисти
светът ще стане много по-добър.
О, светъл поглед! О, очи лъчисти,
невиждали ни болка, ни кахър...

Загледах се... А след това ми светна
иронията - пареща печал.
Защото снимката ми беше цветна,
а аз самият станах черно-бял.

ТРИТЕ ГОРГОНИ

Измъчиха живота ми. И трите.
Горгони бяха в моята съдба.
Издадия, най-лоши под звездите.
Със змийски заклинания в косите.
И в дланите - с магически кълба.

Най-грозната наричаше се Нужда.
Тя първа във живота ми дойде.
И ето - съкратиха ме от служба.
С кошмари почна тя да ме събужда,
че нямаше какво да се яде.

А втората наричаше се Грижа.
При Нуждата пристигна начаса.
Съсипа ми надеждите, престижа,
дори ме посъветва да острижа
от мъка побелялата коса.

Последната се казваше Тревога.
Сърцето ми, подобно щипка сви.
Опитвах да избягам. Без да мога.
Заливах я с вода, горих я с огън,
но тя остана в мене да кърви.

Измъчиха живота ми Горгони -
(дано поне Персей ме разбере!)
Разменям ги за бели панталони,
кутия шоколадови бонбони
и бяла яхта в Бялото море.

НЕИЗБЕЖЕН КРЪГОВРАТ

Седят във парка те, двамина,
облъхнати от старостта.
Мълчат и ровят без причина
с бастуни в жълтите листа.

Уж вчера беше. Бяха млади.
Светът им беше пълен с цвят.
Животът - шарен. С изненади
и без лице на кръговрат.

Но ето, че когато мина
един съдбовен полукръг,
(годините - петдесетина,
албуми - скрити във сандък)

започна да се очертава
кръгът реален, предвидим,
коси сивеят, побеляват,
а бръчките крещят за грим.

Но те все още не усещат
и не признават възрастта.
Все още утрото посрещат
като зелените листа.

А лятото, уви, привършва
и идва есенният студ.
Снагите с болка се прекършват.
Сърцата им тиктакат в смут.

Накрая - пейката във парка.
Кръгът - почти описан, цял...
Съдбата - властна господарка -
сега жигосва ги с печал.

Мълчат и ровят без причина
с бастуни в жълтия листак.
“Ех, старо! Есента премина
и идва неизбежен сняг...

Каквото е – това е всичко!
Каквото беше – отлетя!
Седим във парка с теб самички
и тихо чакаме смъртта!”

СКИТНИК

Побеляха косите ми в дългото скитане
като сухи тревички под първа слана.
И животът ми стана постоянно разплитане
на пуловер от болка и лична вина.

Като всичките млади - хазартно увлечени,
аз залагах измамно на случайни числа.
Но съдбата по всякакъв начин попречи ми -
беше черна орисница в бяла мъгла.

Оскотял от залози, побягнах във нищото
и напълних сърцето с тъга и печал.
Там, където не грее любов от огнището,
а нозете затъват във гъстата кал.

Там, където прегръщат се бурни виелици
да споделят в свистене човешкия крах.
Да дочуваш със ужас за зли преживелици
и душата да мръзне в първичния страх.

Но дали има смисъл от дългото скитане -
да кръстосваш бездомен под сиво небе?
Може би има плетка след всяко разплитане
и човек оживява, когато умре.

Може би затова и така сме орисани -
да се раждаме в болка, и в болка да мрем.
Във съдбата ни писана - да вървим ненаписани -
като скитници в ада с копнеж по Едем...

ХИМЕРА

Все по-често говоря с тъгата,
като с някоя стара любима.
Трия дълго сълзи в тишината
и в душата ми още е зима.

А зениците - мокри прозорци
чакат лъч от небето да блесне.
Да се спуснат над мен добротворци -
бели ангели, святи, небесни.

Да издигнат дома ми нагоре,
като светъл балон в синевата.
И тогава - без никак да спори -
да си тръгне от мене тъгата.

Колко приказна радост ще блика
в чудодейно летящата къща!
Колко нежно ще грее светликът
- с доброта, на човек неприсъща!

Състрадателно гледа тъгата
тази моя въздушна химера.
Духа яростно зимният вятър.
Няма утро. Все още е вчера.

ТЛЕНЕН ОСТАТЪК

Треперя в разпокъсаната дреха
на зъзнещата моя безнадеждност.
Години трудни всичко ми отнеха -
мечтаното превърнаха във прежно.

А връщане назад е невъзможно
и миналото всеки ден зазижда.
Стената става тягостно тревожна,
а бъдеще пред нея се не вижда.

Не ми остава друго. Наръч клони,
събирани под грохнали дървета.
Кибрит и клечка със барут изронен -
дано да пламне пущината клета.

Дано със стари, скършени въздишки
успея своя огън да запаля.
И в пламъка на лумнало огнище
изгубеното някак да прежаля.

Едва тогава, до стената топла,
щастлив ще легна, за да се събудя.
С очи без влага и уста без вопли.
Със вярата, че щом съм жив, е чудо.

И всеки ден, дарен ми от съдбата,
ще бъде вечност в тления остатък.
Докле на дни насити се душата
и дойде миг да полети... оттатък.

ЩЕ ТЕ СТИГНА ЛИ?

Ще те стигна ли, щастие бяло?
Бягаш ти по съдбовните хребети.
А когато за малко си спряло -
аз тогава далеч съм от себе си.

Уж се вричам във нощите мрачни,
че ще счупя на мрака веригите.
Уж събуждам се в утрини злачни
със надежда, че вече достигам те.

Ти си слънчева сянка на дните.
Имаш свои любимци белязани.
И ги галиш, красиви, честити.
И изпълваш мечти неизказани.

Ти усмивка си, нейде отгоре.
И се случваш, дори непотърсено.
Уж те виждам през моя прозорец,
а сълзите блестят неизбърсани.

Ще те стигна ли, щастие бяло -
светъл дом сред надежди порутени.
Може би ми е нужно начало,
чак след края на моето лутане.

ИЗЛИШЕН

Когато всичко шепне ти: Излишен!
- светът се срутва, като стар таван.
Не можеш да мечтаеш и да пишеш.
Не можеш да прегръщаш. И си сам.

Когато всичко шепне ти: Излишен!
- зениците помръкват без лъчи.
Тогава просто чувстваш се предишен
и питаш кой така те заличи.

Когато всичко шепне ти: Излишен!
- тогава те предъква самота.
Накрая те изплюва - като нищо -
в студения простор на печалта.

Когато всичко шепне ти: Излишен!
- ръце протягаш, като смахнат мим.
И иска ти се много, и въздишаш
да чуеш от уста, че си любим.

Когато всичко шепне ти: Излишен!
- тогава ти излишен си тръгни,
но влагата на тъжната си киша
в роса за нова обич превърни.

Дори да си в студа замръзнал лишей -
до тебе цвете пак ще процъфти...
Когато всичко шепне ти: Излишен!
Не се предавай! Не умирай ти!

НЕ ВИДЯХ ВЪРХОВЕТЕ

Не видях върховете на славата.
Бяха скрити от бяла мъгла.
Предпочетох поклон пред забравата
и избрах си живот с теглила.

Изгори ми езика ракията -
отлежала стограмка в скръбта.
Боядисах коси с орисията.
Посадих си цветя в пустота.

И израснаха буйни метличини,
като смисъл на моя живот.
С тъжни стихове, често отричани,
побеляваше черният под.

Аз ги смятах набързо с метлата си.
После триех с ръкава сълзи.
В самотата трепереха патоси,
а в кюмбето горяха звезди.

Дим и болка от думи ме сгряваха.
Сякаш своята същност горях.
Не видях върховете на славата.
И да искам дори... не видях.

А остана доволно утехата,
че стихът ми, дори изгорен,
ще подгони на славата ехото,
като дим, към небе извисен.

Като остър протест от забравата,
който горе в мъглата люти.
И пресяда на гърлото bravoto.
И сърцето по-бавно тупти.

Не видях върховете на славата.
Бях във ниското. Тъжен и сам.
Със цветята, подобни на плевата.
И с кюмбето, подобно на храм.

ОТИВАХА СИ МОИТЕ ПРИЯТЕЛИ

Отиваха си моите приятели.
Напускаха ме простичко. Без жал.
Подобно спирка, духана от вятъра
и чакаща трамвая закъснял.

Те нямаха ни обич, ни желание
до мене да стоят във ден мъглив.
Да се измъчват в тягостно страдание
или да пият моя чай горчив.

Ръцете ми да топят със въздъхване.
Гърба ми да подпрат със гърбове.
Да са утеха в моето настръхване
и синя радост в тъжни часове.

Отиваха си. Силуетно бляскави,
готови да ме разпознаят в друг.
Отвърнали лицата си зад маските,
напускаха ме без отронен звук.

Изнизваха се. Сякаш без терзание.
Без тежки оправдания и стрес.
Бях просто спирка, но без разписание.
Бях в пета глуха. Оглушал. Злочест.

Отиваха си моите приятели.
Но истински ли бяха те? Не знам.
Последна спирка. Участ за препатили.
И чувството, че съм останал сам...

БАСТИЛИЯ

В оковите на хиляди лишения
помръква зад тъмница моят свят.
Душата ми потъва в прегрешения,
а босите нозе се хлъзгат в смрад.

В брадата ми сплъстена страда времето.
В косите оредели - мъдростта.
Разминах се със славата на земното.
Не пяха химни моите уста.

В съседните килии плачат вещици -
несрещнатите мои чудеса.
И в болката от всичкото усещане
утеха няма. Няма небеса.

Ръцете ми в компания от плъхове
гризат земята. Ровят свобода.
И всяка нощ умирам със заглъхване,
а в утрото се раждам без следа.

Резето щраква. Ритват тъмничарите
паницата със порция печал.
Далечен лъч докосва календарите,
заспали по гранита потъмнял.

В превратности, в невидими насилия,
в оковите, от щастие лишен,
приех си самотата за Бастилия
и страдам - досега неутешен.

КРЪПКИТЕ НА ДУШИТЕ

Всяка кръпка се ражда със болка
от забита дълбоко игла.
Колко скъсани пориви, колко...
И несбъднати - колко дела?

Младостта ни облича във дреха
светлосиня, подобна на свод.
Не познаваме плач и утеха
и се смеем на цъфнал живот.

Светят извори в нас, неоткрити,
а мечтите са цяло тесте.
Не познала скръбта, синините,
в синя радост душата расте.

Идва миг на погрешната стъпка
и залитайки, падаме в стрес.
Вече имаме нужда от кръпка
и убожда ни опит злочест.

Злепоставящ, белее краищата.
Побеляват младежки коси.
С тъжни притчи се ражда мъдрецът.
Тъжен дъжд от небето роси.

Преминават в душите ни тръпки -
как безгрешни преди сме били.
Старостта ни посреща във кръпки,
сътъкната конци и игли.

И тогава се пълнят очите
със сълзи от въздишки и плач.
А протегнал ръце от звездите
Бог е нашият мъдър шивач.

ПОЛЕТЪТ НА ГРЕШНИКА

Полетях като птица нагоре
към мечтания облак над мен.
Беше той като остров в простора.
Белоснежен, от Бога роден.

Аз приех го за чакана радост,
цяла вечност мълвяна на глас.
От съдбата - последна пощада.
И за грешник последния шанс.

Но издигнал се там, в синевата,
студ усетих във мен да пълзи,
натежал като лед във крилата,
като бисерни бели сълзи.

Към земята повлече ме мъка,
а отгоре зовеше копнеж.
Натежа ми житейския пъкъл,
а в сърцето почукна бодеж.

Беше облак за ангели бели.
Остров бе за невинни сърца.
Всичко дали и нищичко взели -
благодатни небесни слънца.

Полетях като камък надолу,
гравитиращ към земната пръст.
Колко болка - от полет до полет.
И до святост - от грубия кръст.

ДУША НА СЕЛЯНИН

На хълма на самотните ми спомени
се гонят изгладнели ветрове.
Надеждите отдавна са изронени,
а клоните въздишат в страхове.

Любовно обдарявах синоптиците
с очакване за слънчеви софри.
И взорът непресъхнал на зениците
се плъзгаше по дрезгави зори.

Присъщо неграмотен за циклоните -
останах неподготвен за студа.
Присмяха се в сърцето ми сезоните,
а присмехът вещаеше беда.

Затънаха нозете ми във калища.
Дъхът ми зарисува струйки скръб.
Превръщаха се ветровете в халища,
а тъжният ми хълм в оголен зъб.

Сега боли. Боли от несподеляне.
Загръщам се, самотно парцалив.
С копнеж на птица и душа на селянин,
останал в пустотата саможив.

ВЕТРОВЕТЕ-ОРИСНИЦИ

Ветровете - самотни орисници,
пред вратата ми скупчват се пак.
Чувам техните тягостни писъци
как чегъртат по прашния праг.

Как напират да влязат в пролуките -
да се смесят с дъха ми горчив.
Да напомнят в душата поуците -
че в съдбата не станах щастлив.

Мачкам в мрака прочетени вестници
да запуша съдбовни следи.
Всяко зло от човешко нечестие,
белег сложило в тъжни гърди.

Всяка дума, от завист спходена.
Всички мисли лъжовни и зли.
Ветровита и скръбна мелодия,
от която тъй дълго боли.

Уморен от безкрайното чакане
да похлопат човеци отвън,
пак се боря със мисли разплакани,
като впит в самотата ми трън.

Ветровете - самотни орисници,
вият дълго - вълчици в нощта.
А в сълзите ми - бисери плиснати,
стари притчи нашепва скръбта.

ПРАШЕЦ ОТ ИЛЮЗИИ

Изронила прашеца от илюзии
присвива пеперудата крила.
Светът не е възторг, цветя и музика,
а паяжини, лъст и пипала.

Покварата, подгонила невинното.
Прахът, заплашил нежния прашец.
Кошмарът, станал ужас за ранимото.
И мракът - слепотата за гледец.

Какъв ли стон? Каква ли скръб ридаетца
ще може две крила да отърве?
Трепери пеперудата, незнаеща
спасение от тези страхове.

Луната е блестящата ѝ сродница,
а слънцето - далечният баща.
Но тя самата - наскърбена бродница
сега се сблъсква с черните неща.

Със шепота лукав на паяжините
и с ужаса на лепкавата лъст.
Дори и с пипалата на гадините,
пълзящи по отровената пръст.

С амбиции, прицелени в прекрасното,
са всички низки твари на пръстта.
Рефлекс на съдбоносната оттласнатост
от битие с любов и красота.

Остава ѝ последен полет в бъдното.
Разперва пеперудата крила.
Дано намери щастието, сбъднато
в тревичките на утринна мъгла.

Дано притихне с венчелистни пориви
във чашката на някой мак червен...
Светът е просто битка на истории.
Или летиш... Или си победен...

ЗНАК ОТ СЪДБАТА

Може би е от съдбата знак -
да остана в мислите самотен.
С невъзможен за сърцата праг -
непрекрачван, като стръмна кота.

В поривите - като стар орел,
уморен от реене в простора.
Синьото безвремие приел -
белегът на своята умора.

В болката - подобен на мъдрец,
а в скръбта - със дрипи на отшелник.
Злобите приел като слепец.
Празниците - като празен делник.

Скрит от всяка хорска суета,
горе - във дома си непристъпен,
къпя се с вълни от самота.
И от мъдрост също съм окъпан.

Слизам мимолетно със слова
да блестя в тълпите многолюдни.
И отново в чиста синева
се издигам с мислите абсурдни.

Може би е от съдбата знак.
Мълния съм. Стрелвам се съдбовен.
Блясвам мигновено в нечий мрак.
И си тръгвам. Винаги виновен.

УГАСВАНЕ

Небето се изплака във суграшица
и ледни вихри пишеха със скреж.
Удавил с чай болезнената кашлица,
отново паля восъчната свещ.

Премина като пламъче животът ми.
Горях за други. Само не за мен.
Въжа студени стягаха хомота ми,
а покривът сълзеше във леген.

Мухи в бутилка търсеха си егото
и в мухъла заспиваха от студ.
Кибритът - алфа, а свещта - омегата.
И между тях - горящият барут.

Фитилът е перо. Писец е огънят.
Сълзите - восък, а димът - душа.
Ще мога ли, о Господи? Ще мога ли
несбъднатия блян да утеша?

Вратата скръцва. Лъхва ме послание.
Свещта угасва. Вятърът шепти.
Убиван с болка. Раждан от страдание,
прощавам си. И Бог да ми прости...

Небето се изплака във суграшица -
красиви, ситни топчета от лед.
Искрите на поета се изплашиха
и литнаха над образа му блед...

ПОРТРЕТ ОТ СЪДБАТА

Рисувай ме с боите си, Съдба!
Платно вземи, с въздишки изтъкано.
Разбъркай терпентина със борба
и не твърди, че за портрет е рано.

Защото кой ли не е влизал в спор
със своята загадъчна палитра -
в килиите на земния затвор
където със крила не се полита.

Рисувай ме - такъв, какъвто съм
и не забравяй пръстите раздрани,
с които дращя всяка нощ насън
по камъка на твоите забрани.

Косите ми рисувай с оня сив
оттенък, който имат мъдреците.
Не ме прави изкуствено красив -
портретът ми не е за подлещите.

Челото ми рисувай - като бент
задържал мисли, буйни водопади.
В надежда за последния момент,
когато ще прелеят безпощадни.

Очите ми рисувай, пълни с гняв.
Сълзите се изплакаха отдавна.
Когато още в къшея корав
разбрах, че ти за мен ще си безславна.

Сърцето ми рисувай - как тупти
и кръгове сложи му - за мишена.
Защото във затвор го озапти
и върза го с душа неутешена.

И щом портрета ми завършиш ти -
покрий го със парцал от нищетата.
От тебе терпентиново люти,
а болката потъва зад боята...

РАВНОВЕСИЕ

По глухите алеи на Предишното
откривам колко бързо съм живял.
Смалявал съм до седмица годишното -
на прима виста всичко разпилял.

Замаян от бохемските рапсодии,
превръщам си нощите във дни.
На бърза лента щраквал епизодите,
и плащал сякаш всякакви цени...

* * *

По стръмната скала на Неживяното
сега докосвам бавно всеки миг.
До капчица изстисквам се във ранното -
посрещам буден нежния светлик.

Секундите събирам в съзерцаване.
Минутите - в молитва за живот.
За жажда търся дълго утоляване.
Подобно охлюв - следвам своя ход...

* * *

Пред точните везни на Невъзможното
избърсвам тихо бликнали сълзи.
Бохемът в мен напомня за безбожното,
а охлювът - че в Бога се пълзи.

И взрян в това безстрастно равновесие -
ще остарее с тихата тъга,
че някак се разминах със Чудесното -
да бъда млад във бавното "сега"...

ОСРЕБРЯВАНЕ

Не влизам в спор със моите слепоочия
за тягостната скръб на потеклото.
Съдбата се разкрива със започване.
Наградата по пътя е среброто.

Венец в косите - сребърно причастие
за всичката умора на сърцето.
За личната ни болка от безвластие
над тъжните следи от битието.

Животът ни е път на осребряване.
Сребрее чек. Сребреят и косите.
Едни продават. Други във отдаване
очакват смисъл в сянката на дните.

Не влизам в спор със моите слепоочия.
Съдбата си приемам - безвъзвратно.
На правдата остана ли заточеник,
среброто тук - отвъд ще бъде златно.

В СМЪРТТА ЩЕ ПРЕБОЛИ...

И колкото да гледам и издирвам
за раната си нужния балсам,
болезнено кървя, не се съсирвам,
макар бинтован в мислите си сам...

Навярно все на болка съм обречен,
пробождан от невидими стрели.
Човек съм. А светът е безчовечен.
Причаква зло по тъмните ъгли.

Поличба и агония се сплитат.
В черупките се свива мисълта.
Морал и чест в отвъдното отлитат.
Душите се зазиждат в мерзостта.

Студени са стъклата на очите,
прозиращи в безумен кръговрат.
Амвонът е тръба за подлеците.
А музите са меч за психопат.

И в тъжната безропотност на мрака
надигам ропот и летят стрели...
Светът е свит до дупка на клоака.
Боли до смърт.
В смъртта ще преболи...

ИЗМРЪЗВАНЕ

Измръзнах. И не зная откъде
в живота ми дойдоха студовете.
Безумна скръб косите ми преде
и в бели нишки шепнат ледовете.

Загърнат в ямурлук от доброта,
опитвам с дъх да стопля самотата.
Да върна всички минали лета,
които са усмихвали душата.

Да спомня всеки покоряван връх.
Скалите му със ручей течащи.
Опитвам се... Но в белия ми дъх
започва остра кашлица да дращи.

И в кърпата на тъжно потекло
задържам пак протеста си сподавен.
Животът е... каквото е било...
Дори да съм го изживял безславен.

Измръзнах. Вече зная откъде
студът, подобно вечност ме обгърна.
Летях високо. В сетното небе...
И няма как надолу да се върна.

ЗАТВОРЕНА ВРАТА

Напуканата с времето врата
не ми оставя избор във душата.
Затварям я с дълбока тегота,
подобно стара песен неизпята.

И някак си утихвам примирен.
Не случих на надежди посетени.
Самотна кръв на порив уморен
застиваше под тънките ми вени.

Портретът ми невиждан избледня
и паяци предяха по ъглите.
Белосала стъклата ми слана,
след себе си докара и мъглите.

Останах сам, ридах във тишини.
Не можех даже огъня да стъкна.
И без да знае кой я нарани -
душата неразпитана замлъкна.

Напуканата с времето врата
затварям. Че студът рисува скрежно.
А шепнат още бледите уста
с надеждите по нещо безнадеждно.

МОМЧЕТО СИ ОТИВА

Със сигурност навярно би могло
съдбата да намирам за щастлива.
Но счупи ми се цветното стъкло
и вече знам... Момчето си отива.

Не съм пробивен. Просто бях поет,
поставен в невъзможна перспектива.
Доколкото можах - вървах напред.
Но вече спрях... Момчето си отива.

Ръце протягах. Просих доброта.
Да просиш, казват, никога не бива.
Къде ти е достойнството, честта?
И аз не знам... Момчето си отива.

Не сложих на сергия нито стих.
Сърцето си научих да разлива.
Потърсих щедрост и не я открих.
Но идва ден... Момчето си отива.

Не го съдете. Беше романтик,
какъвто вече трудно се открива.
И вместо ласка, случи на плесник,
та затова... Момчето си отива.

И някога, когато този свят,
безумно смачка всяка съвест жива.
Спомнете си във ледения хлад
едно момче, което си отива...

НЕВИДИМА ЦЕДКА

В невидимата цедка на стените
изтича потъмнелият живот.
Еднакво сам през нощите и дните
престанах да копнея за възход.

И вече не въздишам за акорди
на някое щастливо тържество.
Не искам трон от себелюбна гордост,
ни скиптър бял, ни лаврово листо.

Главата ми не става за корона.
От тежка себорея ме сърби.
А всяка рана е самотен спомен,
несподелен от другите съдби.

Наметнал овехтяло одеало
в едничък смисъл търся топлина -
че черното изглежда да е бяло,
погледнато от другата страна.

От теглещата цедка на стените,
стопила част от тъжно битие.
В един портрет от утрото на дните
с невинната усмивка на дете.

ТРАПЕЗА НА СКРЪБТА

С обилната трапеза на скръбта
отдавна вече свикнах да живея.
Сълзливо засолена - паметта
ми стига... И нахранил съм се с нея.

От спомените с капчиците сол
душата ми присвива се смутена.
Светът ми е съдба от произвол
и свита до безсмислие вселена.

Реших... В солта е всичкият ми вкус...
Но пак скръбта поднесе изненада.
Горчивото - един пореден трус.
Една трапеза, сякаш без пощада.

Един живот, от който ми сълзи,
а пък скръбта погубва ме трапезна.
Пълзи надеждо! Всякога пълзи...
Солена и горчива. Като бездна...

ПО ТЪНКИЯ РЪБ

По тънкия ръб на отминало време
душата ми вкусва лъчи от печал.
А в спомени някой готов е да вземе,
дори да разкъса без капчица жал.

Светът ми отдавна така е устроен -
мечти да преследвам, дори да боли.
Забравена обич да зная какво е
и рани да нося от смутни стрели.

Не съм се променял. И зная, не бива.
Наследствени гени пулсират в кръвта.
Потомъкът в мене е птицата жива,
която извечно в небето летя.

Гнездо не намери с покой за крилата.
Не кацаше в шепи със златни зрънца.
Остана ми само самотния вятър
и вяра в далечни звезди и слънца.

По тънкия ръб на отминало време
прорязва душата последен бръснач.
Сред земните хора останах неземеен
и вече съм залез за техния здрач.

ПРЕЗ СКРЪБТА

Прободена от пошлости, скръбта,
гнезди в сърцето сетния си вопъл.
А в струйките пързая се кръвта
и пита кой и как ме е разчоплил.

Дали стрела със острия си връх
отворила е рана, да боля?
Или пък завист в сетния си дъх
с горчива жлъч пои ме, за да крея?

Дали въже ми сплитат врагове,
и примката на шията се стяга?
Раздухвани от злоба ветрове,
в които съхне сетната ми влага...

Но кой и как - не търся и не знам.
Въпросите си нека не узная.
Роден от светлината - всеки храм
остава свят и съкровен до края.

НА ЧЕТИРИДЕСЕТ И ТРИ

Твори сърцето и тупти безмерно.
И в пламъци с поезия гори.
В косите, тук-таме, все още черно.
А станах на четиресет и три.

Живот не посветих на кариера.
И не натрупах купища с пари.
Все същият мечтател. Като вчера.
Но вече на четиресет и три.

Очите през годините сълзяха,
но жребият сълзите не изтри.
Мечтах за дом, уют и топла стряха.
В квартира. На четиресет и три.

В ръцете ми, от ласка покорени,
растяха синове и дъщери.
Умора - сред слънца неуморени,
но вече на четиресет и три.

Търкулнат хълм. Далече взорът стига.
Върви ми се. А някой казва: Спри!
Не е ли тежка дългата верига
със брънките четиресет и три?

И аз не знам. Но още ще я влача,
докле духът у мен се умори.
А днес ще се посмея и поплача!
Все пак съм на четиресет и три...

НЕРАВНОСМЕТКА

Има болка от дни неживяни.
Ненамерена къща и бряг.
Непревързани парещи рани
в непрогледен от скитане мрак.

Има писък в слова нелетели,
свили тъжно ранени крила.
Невъзможно красиви дантели.
Неразтворени бели стъкла.

Има дъх, недочут в тишината.
Огън, в жълти искри нероден.
Стара песен дори, неизпята.
Пътник, стигнал доникъде в мен.

Има нямаване. Вечна дилема.
Възел гордиев, стегнат до кръст.
Всичко дал - бързам нищо да взема.
С дим от пепел и мирис на пръст.

ВЛАСТНО БЕЗМЪЛВИЕ

От шепите на властното безмълвие
се храня със трошици самота.
И тръгвам по високите си хълмове
да гледам към мъглите на света.

Раздухва вятър сиви слепоочия
и изповедно в мислите свисти.
Живях ли в битие от непорочие,
когато смърт желаниа лъсти?

Намерих ли под чергата си ключове
за тъжни, неотворени души?
Очи, желали приказното случване,
които няма кой да утеши...

И още ли мълча пред огледалото,
запазило черти от нощен дим,
щом в образа ми губи се началото
на онзи смисъл, тъй необходим?

Навярно е съдба, на длан рисувана
и в бръчките - прорязан, стръмен път.
Животът е надежда за лекуване,
а лекарят, уви, мълчи отвъд.

ДУЕЛ НА ВЕТРОВЕТЕ

По брулените хълмове на залеза
в дуел се срещат силни ветрове.
Сковано от невидима парализа
над тях мълчи изстрадало небе.

И в мълниите бляскави на сблъсъка
припламват храсти, клони и листа.
Над тях - Съдбата - строга и навъсена,
отсъжда в гръм... Спечели старостта.

Красива младост, вятърно щурмувана,
захвърля острието настрани...
“Отивам си! Все още несбогувана!
Но ти не страдай в бъдните си дни!

На хълмове от бурни дълголетия
двубоят свършва винаги така.
Приветствай старостта с ума си, клетия,
а после верен ѝ подай ръка...”

Издъхна младостта ми, с меч посечена.
Пожарите си мигом угаси.
А старостта - съдбовна и обречена
погали в бяло моите коси...

СТАРА СИМВОЛИКА

Като пленник на стара символика
търся образи, скрити в света -
от лазурната мъдрост на полета
до едничкия кълн от пръстта.

Да си птица - пределно възвишено.
Безграничност и бели крила.
Битие - като Рая въздишано,
скрито в сребърна своя мъгла.

Но напомня светът гравитация
и умът от умора тежи.
Няма чудо. И светлата грация
невъзможно високо кръжи.

Да си цвете, от обич поникнало!
Колко нежност в зеления стрък...
Слънчев лъч от небето обикнало,
който скоро превръща се в лък.

И политат стрели, неизмолени.
Красотата самотно кърви.
Цветовете - интимно разголени,
избледняват край сухи треви.

А душата - в затвор-меланхолика
вижда птицата в цвете без цвят.
Като пленник на стара символика
скривам себе си - символно свят.

В ПОТАЙНОСТИТЕ НА ТВОРЕЦА

Дали в дома на крехката спирала
осмисля охлюв земния си ход?
Една вселена, тихо помъдряла,
в една черупка с порив за живот.

Пълзи и следва бавното си време.
Пресича път, тревичка и дърво.
И тленният товар на тежко бреме
напомня, но не зная за какво...

Навярно битието му е скрито
в дълбокото на смисъла вгълбен -
че следва своя вечност упорито
дори тварта, обречена на тлен...

СЪДБА

Моя тъжна и трудна съдба!
Бе ми всякога кърпена риза.
Овехтяла до старост торба,
пълна само с въздишки за близост.

Онемял от прахта грамофон
със протъркана в песни игличка.
Сив портрет на увиснал пирон,
в който мама ме гледа едничка.

Как те зървам в заспали следи,
сякаш дъх от реликви зове ме.
А светът невъзможно реди
бъдни вечери в минало време.

И се вписвам, подобен на щрих,
в нерисувана още картина.
Съдбоносно прошепвам си: Бих...
Но живяното вече отмина...

Моя тъжна и трудна съдба.
Въздъхни ме! Без скръб и неволи!
Ако бих те рискувал в делба -
пак на теб ще заложа...
Защо ли?...

ОТРОВАТА

Отровата не може да твори.
Тя в тъмни сенки тягостно витае.
С дихания от пъкъла мори.
В пасквили от безсилие ридае.

Аспидова - по устните горчи
или примамва с гъба манатарка.
Пронизва със безжалостни очи.
Диктува с властен дъх на господарка.

Прикрита под двуострия език
или коварна с виното пенливо -
поваля онзи, който е велик,
сърцето си разголил доверчиво.

От пръстен или черна змийска паст,
дори с върха на брошка и карфица -
отровата преследва своя власт -
обвита с ореола на светица.

Прикрила тайно своите следи,
копнее тя навеки да царува.
И само огън ще я победи -
дори самият дявол да бесува.

Безсилна, ще е пепел в тъмнина.
С обреченост, напомняща забрава.
Защото тя е тънка пелена,
която Бог с любов изпепелява.

ИЗПИВАМ ТЕ В ДУШАТА СИ

Изпивам те в душата си, годино.
Не търся сладост в острия ти дъх.
Ти бе горчива, като старо вино.
И трудна беше, като стръмен връх.

В дванайсет глътки - месеци от болка.
В дванайсет стъпки - тъжни стъпала.
Не питах докога или доколко
ще имам сила в тези теглила.

Приех, че си ми чаша съдбоносна.
От Господ Бог поредният ми дял.
През тебе - старостта си да докосна.
Уж още млад, но вече посивял.

В дълбока бъчва времето източва,
пореден литър вяра и мечти.
И ето, че отново се започва -
ти капеш, а пък новата шурти.

И в този свят с премерено пиянство,
душите ни поглъщат скръб и жал.
Обречени от глътките на странство
и вечно недостигнат идеал.

Във виното е истината скрита.
И ще я видя - някъде отвъд,
когато след година неизпита
изчезнат глътки, върхове и път.

ЧАША НА СКРЪБТА

Отдавна сива проза не чета
и в кратките си сънища се крия.
Една последна чаша на скръбта
от теб, живот, аз искам да изпия.

Не беше щедър. Сметка съм си дал,
че няма за главата ми корона.
Светът не е честит пиедестал.
Съдбата не прилича на мадона.

На геният едничък лудостта
превръща се в последна гилотина.
Протягам длан в тълпи от пустота.
Изгубвам се, преди да си замина.

В сърцето - старец. Вън - все още млад.
Прехапана душата от неволи.
Лица жадувам в тъжен маскарад
и истина в театъра от роли.

Но ти, живот, сега пред мен тръгни.
Дано намериш сенките бездомни.
Души, примрели в хорските злини,
които никой никога не помни.

Сълзите им събирай! Като дъжд
от облаците тъмни на съдбите.
Не тръгвай още! Чашата задръж!
В скръбта наподобяваме върбите...

Сега ми дай да пия - без предел!
Не съм единствен! В болката сме много!
Мечти и шанс светът ни е отнел,
но не и вечността ни...
Слава Богу!

КАРТИНА

Старостта ми напомня картина,
нарисувана с бледи мечти.
А цветът, потушен в терпентина,
през зениците остро люти.

Сивотата му, знам, ще прежаля.
Черно с бяло се смесиха в мен.
Ориста колелото търкаля
в тъжни кръгове, ден подир ден.

Не копнях за вълшебна палитра
и подкова на път не открих.
По стените ми паяк изплита
на умората сетния щрих.

И пердето на взора помръкнал
крие болка зад мокри стъкла.
Гласовете далечни замлъкват
като сенки сред бяла мъгла.

А художникът вече си тръгва.
Пукнат грош няма кой да плати.
И сивее в самотния ъгъл
старостта ми от бледи мечти.

МИРАЖЕН СВЯТ

Светът ми доразкъсан е миражно.
Сред пясъци потъват дъх и глас.
Далечен спомен вика ме протяжно
и в капки дъжд щастлив се къпя аз.

Разсипват цвят измокрените клони
и пълнят ме мечти и аромат.
Без паяци, змии и скорпиони,
без сухото изпръхване и глад.

Какъв ли зов отправя бедуинът
над жарка пещ към блесналия кръг?
Дали в миража чувства да погинат
или в черупка да покълне стрък?

Дали камила, гъгнеща молитва,
да следва своя ход сред пустошта?
Или мечта, която мигом литва,
към някоя звезда през нощта...

Напусто ли са шепнати химери -
оазис на несбъднатия плен?
Какво повярвах? И какво намерих?
Пресъхнал... и измамно напоен.

Миражен свят. Пустинята не свършва.
А жаждата не спира да твори.
Когато невъзможност те прекършва
не може никой да те изцери...

КОПНЕЖ НА ПИЛИГРИМ

Ще се припомня. Някога съм бил.
Светът не е зачеркнал мисълта ми.
Дори надежди сто да е изтрил
или изострял болката с измами.

Все някъде един невидим път
подобно бял конец ще ме издири,
за да закърпи смисъла умът,
а вятърът с небесен рог да свири.

Да литне пожълтялото листо
без страх, че есен пак ще го откъсне,
и без да пита как или защо
за своя нова пролет да възкръсне.

Ще се припомня. Даже да е щрих,
дори като една въздишка кратък.
Щом мостовете стари изгорих -
с крила ще стигна някога оттатък.

Зад сенките на тъмните бърда,
които спират изгрев и надежда.
За да осъмна в сладка свобода,
където лъч мечтите ми извежда.

И в светлото, с копнеж на пилигрим,
от стареца детето да проходи
до оня храм, възвишен и незрим,
където чезнат мъки и несгоди.

ЛЪЧИ ОТ СРИВ

Тъй дълго ме боля от разпиляване.
Раздиплих се на хиляди конци.
Пред шепите на моето раздаване
събра съдбата грешни и светци.

Сърцето си смутих в противоречия.
Не беше свято, но не бе и зло.
Светът наподобяваше обреченост,
подобно камък, хвърлен към стъкло.

Лети... И чакаш да се случи сблъсъка.
Прозорец е душата, тънкостен.
И щом животът гледа ме навъсено
едва ли в него ще съм опростен.

Боля ме дълго. Сякаш до изтление.
Строшени стъкълца. Лъчи от срив.
Смъртта е равностилна на забвение,
но щом ме помнят - значи, че съм жив.

НЕСЪВМЕСТИМОСТИ

Тъжното до болка ни разсмя.
Смешното в тъгата просълзи ни.
Дръзкото отново не посмя.
Топлото поиска да изстине.

Нямото с балади ни възпя.
Глухото се правеше, че чува.
Силното от слабост не успя.
Светлото навярно ни се струва.

Святото до гвоздей ни дели.
Общото до рани ни разсича.
Сладкото сълзите ни соли.
Леденото гордо ни съблича.

Гордото наужким се смири.
Скъпото заложи на просия.
Огненото вече не гори.
Жаркото е пепел и сгурия.

Тъмното презрително блестя.
Кроткото напомни за надменно.
Чудното внезапно опустя.
Вечното стопи се мигновено.

ПРОИЗВОЛ НА СЪДБАТА

Без бунт и ропот сам се проумях.
Със себе си привикнах да живея.
На всичките си загуби се смях,
при все, че ми се щеше да жалея.

В един акорд, така необходим,
събрах мечти и сбъднати провали.
Лиших докрай душата си от грим
и маски за суетни карнавали.

Разголих се със скърцащо перо
в мастилената памет напоено.
Простих за неполучено добро,
но не дочаках да ми е простено.

На раните поръсих щипка сол -
пресъхнали сълзи от самотата.
Бях просто пешка в онзи произвол,
наречен “произволът на съдбата”.

Дължимото той с лихвите събра.
Стовари над мечтите ми тояга.
Затворено зад клетка от ребра
сърцето няма как да му избяга.

И някак си притихнах уморен.
Сдобрих се с ориста си немислима.
На този свят съм просто подарен.
Не него аз, а мене той ме има.

И някога... в годините напред,
подаръкът навярно ще изтлее.
Но щом го помнят бедния поет
е вече без значение къде е...

НЕСПОДЕЛИМ

Светът е самота от недокосване.
Мечтите ми - писмата без адрес.
Илюзиите - сбъркани въпросници.
А вчера - огледалото за днес.

Студеният сезон от несподеляне
циклонен над душата ми вали.
Мишена съм, все още неуцелена
от копия и бляскави стрели,

от мълнии и взривове на чувствата,
от думите, преплетени до стих...
И в тихото безмълвие на устните
с въздишки ориста си заплатих.

Енигма в ореол от неразбиране -
такъв навярно себе си живях -
пред земните пътеки за избиране
дори една едничка не избрах.

Белязан по рождение с извечното -
дъхът ми и посока сам си бе -
готов да се доказва до обреченост,
че стопля ли - напомня за небе.

Светът е самота от недокосване.
Безмълвен го танцувах. Като мим.
И само горе - в райските си острови
прошепнал бих зова несподелим.

ОРИС

Колко често въздъхвам те ничком,
моя орис с невидим печат...
Как мечтая, подобен на птичка,
да летя над самотния свят.

И с крилете лъчи да докосна -
бели облаци с бял благослов.
Да намери душата ми остров.
И дори остарял - да съм нов.

В дъждовете им - чист да се гмурна,
като котва, която лети...
Да отпия небесни чучури.
Да отворя вълшебни врати.

И от химни духът да сияе,
както изгревът трепка червен.
А детето у мен да играе
на мечтата с мига уловен.

Да съм радост - за всички и всичко...
Светъл празник. И смисъл възпят.
Колко често въздъхвам те ничком,
моя орис с невидим печат...

ДУША

Душа... Като градина в необят.
Видя ли някой пъстрите ти клони?
Въздъхна ли от твоя аромат,
когато цвят в сълзите ти се рони?

Не беше ли родена в самота
за обич, от души несподелима,
и цял живот копняла вярността,
която да намери в двама-трима?...

От мислите защо до днес кърви
за младост, от скръбта опустошена?
Дали слепец по пътя си върви
когато е посоката сгрешена?

Препъвана. Разпъвана. Гориш.
И няма кой в дима ти да простене.
Поне веднъж въздигната се виж -
как твоят жребий вече опростен е.

Как тежката умора се топи,
подобно лед, погален от лъчите...
И всичко в теб желае да заспи
за някой сън, измолен зад очите.

Душа... Като ранена синева.
Дали ще бъдеш чудно изцелена,
та в трепета на твоите слова
да се огледат вечност и вселена?

СКРЪБТА НА ДИОГЕН

Скръбта си изплачи ми, Диоген!
Защо до днес човека не намери?
Издъхна ли божественият ген
в пръстта на неизбежните химери?

Все още ли със факлата в ръка
се взираш сам сред шумната агора -
да бъдеш неудобната треска
в петите на тъй веселите хора?

И слънцето ти кой ли затъмни -
сатрап или обречен повелител?
Живя ли някой мъдрите ти дни
сред космоса на твоята обител?

В лъчите на безмерния простор
защо ти беше делва на Кибела,
когато мъдростта е метеор,
за който няма граници в предела?

Сълза пролял, ти правиш ме честит,
едничкия ти зов да проумея -
скръбта е полет на космополит,
обречен на космична одисея.

КЪМ ЗАБРАВАТА

Най-страшно е, че тръгнах към забравата -
потокът, който тъне в пещера,
и глъхнат в мрак лъчите ми удавени
сред сенките на тягостни недра.

Там няма вече чисти повторения
и моят стих дори не се шепти.
А поривът, отдавна умореният,
не хлопа по заключени врати.

Достигнал до мига на неизбежното,
че този свят без мен ще продължи -
дори пресъхнал в думи от изцеждане -
с една утеха кой ще ме държи?

Без цвят и образ думите отиват си.
Прозрачни, като капчици вода.
Оставили бразди, неволни ивици,
които бях нарочил за следа.

Забравата е тъжната бастилия,
с която ме осъждат в паметта.
Не струват зад килията усилия,
ни стонове протяжни на уста.

Тече потокът. В пещерно изтичане.
Аз бях поет, а не спелеолог.
Удавен под човешко безразличие -
дано ме спомнят небеса и Бог.

ЖЕРАВ ОТ БЕЗКРАЯ

В сънища безсънен моят зов полита
вечност да потърси в нощни небеса.
Изгрев да рисува с огнена насита.
Облак да изрони в капчици роса.

В пътища безпътен вятърно пътува,
винаги обрулен в есенни мъгли.
Тръгнал се завръща. В мигове векува.
В болката заглъхва. В глухото боли.

В думите бездумен търси без пощада
спомени в забрава, гаснещи звезди.
В рая се въздига с въглени от клада.
В мокрото изпръхва. В сухото бразди.

В мислите немислен моят зов се връща.
Светъл до химера, дъх несподелен.
Да догонва обич, все една и съща -
жерав от безкрая, скрит дълбоко в мен.

СКИТНИК И СЪДБА

Съдбата като клоун се усмихва,
последния спектакъл не играл.
В гримьорната е вече твърде тихо -
на моят цирк свещеният граал.

Сивеят остарелите плакати,
а някъде от тях възторг бучи.
Игра на “бис”. Мечти-аристократи.
Дори от смях разплакани очи.

Сега е час и тя да се погледне
без грим на огледалната стена.
Приключила е ролята последна.
Номадът е с подути колена.

И няма кой тъгата ѝ да види
зад шарения куполен брезент -
преглътнала години от обиди,
дори и за едничък комплимент.

Защо ѝ е усмивката на джокер,
щом номерът отдавна не върви?
“Ела, да ти наля “Джони Уокър”
и мъката си в чашка удави!

Не виждаш ли, че циркът се разтуря,
и няма смисъл старият керван?
Перуката ти ще отрее буря.
Гримът не струва. Вече е презрян.

Тръгни си, понакуцваща от болка.
Прогизнала в мизерия и кал.
Не питай докога или доколко
съм бил щастлив, че тебе съм живял.

Едно лице, до искреност измито
с една докрай протегната ръка...
Дори без цирк да ни е малко свито -
съгласен съм, и нека е така!

Сърцето може шанс да е предало -
поканите за някой светски бал,
но гледайки духа си в огледало,
аз себе си и теб не бих предал..."

Дъждът вали в стихия допотопна,
а локвите приличат на чорба.
Вратата на един фургон се хлопна.
И тръгнаха си... Скитник и съдба.

ПОСЛЕДЕН АКОРД

Останаха ми няколко клавиша,
несчупени от дългата печал.
От тях изтръгвам сетните въздишки,
през смисъла, че вярно съм живял.

Не стигнал до аплаузи и слава,
копнях живот от звук и тишина.
Творецът своята диря заслужава,
щом себе си плати като цена.

Дори да е единствен в празна зала,
той сам ще се послуша и смири.
Докрай ще ръкопляска с радост цяла,
на своя дар утеха да дари.

В невидимото - ангел да открие.
Отвъд стените - светъл псалмопев.
И утрото душата му да мие
със капките на бисерен седеф.

Роялът ми ще грохне сам. Без време.
И ноти ще притихнат в епитаф.
Неземното не спомня порив земен,
а жалкият не става величав.

Звукът не е роден да се преглъща.
Той птица е. Божествено лети.
Трепти с възторг. И паметно се връща
копнежите готов да приюти.

Останаха ми няколко клавиша
с един акорд от верен послеслов -
от славата низвергнат, и излишен,
поне на тебе нужен бях, Любов...

ИЗСЪХНАЛА РОЗА

Фалшивото сърцето ми гнети.
Към него всяка искреност пресъхва.
Уж още привлекателно блести,
но някак си покварата му лъхва.

Тогава достолепният цъфтеж
умира до увяхнало кафяво,
а в мислите вихрува тъжен скреж
как кривото ни мами, че е право.

Лъжата търси поглед на дете.
Невинното - лукава да поръсва.
Интригата от паяк се плете,
но скоро паяжината се скъсва.

И ролята под маската дори
не носи вечна полза на актьора.
Театърът ще свърши. Раз, два, три!
А после - да си сърба сам позора.

Фалшивото сърцето ми гнети.
Навява скръб изсъхналата роза.
Доверие, което прецъфти,
не е било поезия, но проза...

ПОЕТ

Аз не съм политик, а поет.
Мога тъжни сълзи да пролея.
Да изплача човешкия гнет
и душите със стих да милея.

Мразя всяко удобно кресло,
на което простакът царува.
Наскърбява душата ми зло,
но в утеха перото си струва.

На подлец не поднасям цветя,
нито кърша гърба си бичуван.
Дълг и искреност трудно пестя,
ако ще и превратно тълкуван.

За пари не написвам и ред.
С бесове на белот не играя.
Даже пътят мизерен и клет
да измъчва духа ми до края.

Ще се случвам - ни в клин, ни в ръкав.
Рафаело, платно с драскотина...
Да беснеят критици от гняв,
че развалям едната картина.

Няма сделка. Отказвам рушвет.
Бог не ме е родил на сергия.
Аз не съм политик, а поет,
и скръбта си докрай ще изпия.

ДОБЪР ВЕЧЕР, ТЪГА!

Добър вечер, тъга! Ти си тука!
Как си влязла в дома ми, не знам!
На вратата дори не почука,
а те чаках през нощите сам.

Поседни на дивана протъркан.
Две-три думи за зов ми кажи.
От тревоги съм много объркан,
а душата без теб не тъжи...

Тя ли в моя живот те извика
или просто дойде, ей така?
Блика тайна в очите ми, блика,
като порив на стара река.

Дълго крих се от теб. Безуспешно.
Знаех - пак ще се върнеш при мен.
Битието е толкова грешно,
че за прошките нужен е ден.

Да остана в душата разголен,
за прегръдка протегнал ръка.
Влез в сърцето ми! Много те моля!
Блика старата моя река!

Нека с нея без думи изплача
всяка болка, която горчи.
И в тъжовната кротост на здрача
да ме мият небесни лъчи.

ПЪТНИК БЕЗСЛАВЕН

“Какво с мене ще стане, не зная,
но едва ли пак пътник ще стана!...”

Пеньо Пенев

Както станах за пътници явен
насред пъстрия свят на мнозина,
тъй навярно ще бъда забравен
и на своя си ред ще отмина.

Като бурен въртоп битието
где що писах - погълна, завлече.
Умориha го с болка поета
и на дрипа замязал е вече.

Тъмни сажди по белите длани.
Тъй се случва в живот безлюбовен.
Гаснеш сам. С незараснали рани.
Уж почитан, а всъщност отровен.

Подаряван. И често цитиран.
Величав - до коричката с плесен.
Скъса струните моята лира
и не става за никаква песен.

Наградиха ме с щедра измама.
А в душата е празно отколе...
Имам всичко. А нищичко нямам.
И от поздравя още съм болен.

Не изстрадах докрай семената,
посадени у почви безверни.
С черни тръни покри се земята.
и очите ми плакаха черни.

Както станах по пътя си явен -
тъй да ще моят Бог да ме вземе.
Изнурих се в живота безславен
и напусто живяното време.

Като оня поет в тишината,
преживял самота и измяна,
да усетя за миг над житата
светозарната сребърна пяна.

ТЪРСЕТЕ В МЕН!

Търсете в мен! Все още ще намерите
вода, която блика без цена.
Отворени в душата ми са дверите
и там пристъпват жадни без вина.

Преминаха през извора ми пътници
и глътките си всеки утоли.
Отиваха си после - сенки в смътното,
дори и без да знам, че са били.

Транзитни може би. По подразбиране.
Какво тук значат стъпки и следи?
Един поет, предаден на умиране,
ковчежен в самотата си седи.

Не ще го жегне хорската апатия
с бодлите на блуждаещия сноб.
Умирам ли със стихове-разпятия -
Завет е... А Заветът е до гроб!

Дали са ми платили със дюдюкане
или с въздишка... Има ли проблем?
Тъй близка е похвалата до укора...
Венецът - до безчестния ярем.

Търсете в мен! Душата непресъхнала
най-щедро я разлях нашир и дълж.
Преди по зимни папрати и мъхове
небето да ме спомни неведнъж...

SANCTA SIMPLICITAS!

Не искам да се губя сред заглавия,
на славата подгонил ветровете.
С конфликта между кривия и правия
живея като огън в редовете.

Привикнах на възторг. И на отричане.
От своята черга всеки е безгрешен.
Вината по презумпция е ничия.
Осъденият - до гротеска смешен.

Разкъсван от надъхана виелица -
рискувам, даже в буквите разнищен.
И стъжва се духът ми, другоселецът,
в дима лютив на пламъка отприщен.

Изгубил всяка мисъл за наградата -
престанах да се вирам в синевата.
Когато Хус изгаря жив на кладата
- свещена там е само простотата.

СОЛЕНО

Останах сам. Навярно е добре
духът ми чак до кръст да се изпита.
Да бъде в мене мъкът море.
Превърната на стих. И доизпита.

Да страдам за погубеният плам,
на който дадох чувства и години.
И въпреки, че бях до болка пряк -
в неискреност зовът ми да погине.

Да бъда за четящите дърво,
подминато на пътя безсърдечно,
подобен на случайно четиво,
което няма как да бъде вечно.

Сергиите с поетите си - бол...
Цени, възторг... И лъскави корици.
Останах след надеждите си гол.
Врабчето без поръсени трошици.

Чешмата без изсечен благослов.
Следата - без следовник избледняла.
На музата пригответеният ров,
при все, че цял живот ме е звънтяла.

Какви сте вие - взимащи души,
останали дори без блага дума?
Възможно ли е пясък да теши
или сред лес увяхналата шума?

Не съм ви канил. Идвахте сами.
И тръгвахте си - вечно онемели.
Дъждът на самотата ми ръми.
Очите ми - отдавна са прелели.

Дарявах се... До края се дарих
и плаках в битието занулено.
Животът си да бих превърнал в стих -
солен е. И излезе ми солено...

НА ЧЕТИРЕСЕТ И ОСЕМ

Не питам аз, животе мой, какво съм
успял за теб да сторя в куп лета.
Днес станах на четиресет и осем
и някак натежа ми възрастта.

Един Сизиф пред камъка огромен,
избутван все нагоре с дъх и пот -
съграждах домове, а бях бездомен,
дарявах се, макар и без имот.

Едната тежка участ на поета
не исках друг до мен да сподели.
В съдбата нямах козове с валета
и бита карта бях като че ли.

В залозите късметът ме подмина.
Надеждата ми никак не проби.
Навярно съм утеха за малцина
и смисъл за безпътни, може би.

Не вдигам тост. Цветя не ще приема.
Лишеното от корен не е дар.
Четиресет и осем в теорема
е двойно остарелият ми чар.

За време, безвъзвратно отлетяло,
не ще скърбя. Живях си го. Нали?
И камъка добутах премаляло
сред грохота на вятър и стрели.

Сега поглеждам - бива ме в перото.
Със стихове живях. Обезсмъртен!
Не ми приготвяй, орис, опелото!
Сизиф е жив, дори и уморен...

НАЙ-ТРУДНОТО

Предателят най-трудно си отива,
понеже дълго с болката гнети.
Жестоки думи - тръни и коприва
ужилват съкровения мечти.

Не съм го искал, за да го износя
подобно нож, до дръжката забит.
Ръце протегнал, искреност да прося -
надявах се така да съм честит.

Доброто сякаш в друг живот премина,
понеже този страшно оскотя.
Приятелите - вече са малцина.
Не са монети, за да ги пестя.

Отиват си изплашените птици
от есенното мое потекло,
а в погледа от хиляди зеници
надеждата ми удря на стъкло.

За кяр не ставам. Дразня келепира.
Стомахът от слова не е честит.
Неверният причини ми намира
от своя лицемерен реквизит.

Отивай си! Пореден, втори, трети...
От паяци въже не се плете.
Не съм от меркантилните поети,
които сноб купува да чете.

За дар са нужни две горещи шепи.
За нож в гърба - юмрукът е готов.
Не чуват глухи и не виждат слепи
плача на поруганата любов.

Предателят най-трудно си отива.
Дори и Юда бе обезсмъртен.
Щом Сам Христос отровата изпива
какво ли трябва да се случи с мен...

АТЛАС

В някой друг живот ще се завърна
нужен като извор или пещ.
Себе си в корици да разгърна -
стих до стих, родени от метеж.

Лъч до лъч, оплетени със вяра.
Миг до миг - събрани времена.
И душа, от този свят по-стара,
на Атлас с добрите рамена.

В мъката очите ми сълзяха.
С болката си щедро я възпях.
Думите ми - пътници без стряха
плачеха за всеки неин крах.

Следвах си пътя безутешен
с орис от затворени врати.
Вчерашен ли бях? Или пък днешен?
Бъдното дано ме опрости.

Сбъркан. Като пуст анахронизъм
тъжно се разголих в редове.
Дадох и последната си риза
някой от студа да отърве.

Натежа на плещите небето.
Рукна от зениците ми дъжд.
И Атлас преви се у поета -
оня, старовременният мъж.

В самотата лирата посърна
и перото вече е бодеж...
В някой друг живот ще се завърна,
нужен като извор или пещ.

ДО ПОСЛЕДНИЯ СИ РЕД

Творецът няма как да улови
на битието всичките предели.
Потегли ли - в посока ще върви,
преследвайки заветните си цели.

Ще среща хора - тръгнали назад
навярно с мироглед, съвсем различен.
Широк е неизброденият свят.
Ту весел, ту в тъгата си трагичен.

Не искам златно име в пантеон,
когато мене няма да ме има.
Читатели... Хиляда! Милион!
Не! Стигат ми дори и двама-трима!

Следа да им оставя. Дребен щрих
или дори случайна драскотина,
ще знам, че ненапразно се родих,
щом дарът ми докосваше малцина.

И някой в своя път да прошепти
един куплет от мен, за забрава -
сърцето ми все още ще тупти
след заника на чезнещата слава.

Тъй както сред скалистите ждрела
една река дълбае упорита -
да помни вечността, че е била,
по светлите извивки на гранита.

Поет и време, свързани в завет.
Един последен храм за пилигрими.
Прочетен до последния си ред -
потъвам в небесата си незрими.

СИРОМАШКО ЛЯТО

В едно последно сиромашко лято
душата ми за дарове кръжи,
преди крила да свие безвъзвратно
в химерата от есенни лъжи.

Тъй дълго лъгах мислите си бели
набръчкани до сиво в паметта,
че стиховете мои, полетели,
ще влязат през отворена врата.

И с дъхавост на хляб и старо вино
за мене ще нашепнат в нощен час,
как чаках куп изгубени години
за топла ласка от далечен глас.

Уви! Дори и думите са в криза!
Мълчи творецо! Правдата спести!
Лъчите - както влизат, тъй излизат...
Макар от тях за кратко да блести.

Ръка да пипне, и око да види!
Това вещае хорският ищах!
А лятото до дни ще си отиде
и ще дочакаш есенният крах...

Без ситост - битието все ще курка
и гладните уста ще викат: Дай!
А ти лети с поезия-къщурка
и в шепите си нямамо възридай.

В едно последно сиромашко лято
жалея, като дрипав сиромас.
Кое сърце е истински богато
навярно по принуда проумях...

НЕРАВНОСМЕТКА II

Съкруших си душата без време
и се сгуших в тъга парцалива.
Няма смисъл от моето семе
и безплодна е пустата нива.

Щедро сях и поливах на вяра
туй, което родих от сърцето.
Не поникна добро, не прокара...
Всичко дадено - стигна до взето.

В ористта на дарените думи
трудно щедрият отзвук се ражда,
Дъждовете ваяха върху ми,
но ме мъчеше сухата жажда.

Много малко им пука защо съм
на отдавна преситени сноби.
Те не се обвиняват с въпроси
и не са ми длъжници за обич.

Ще потърсят едната ми лира
да я видят, подобна на стока.
Баста! Тя на тезгях не умира,
че цената е твърде висока.

Щедро сях! И не искам отплата!
Самотата... Добре ми е с нея!
Нека пръска бездомният вятър
семената, с които го грея...

Още сея! И драска перото,
като рало в душите кораби.
А това, че не никне доброто,
моят Господ не ще да забрави.

О, ПРОСТИ МИ ПЕРО!

Напоследък не искам да пиша.
От перото отвъръщам се ням.
Липсва въздухът, който да дишам,
а светът е задръстен от срам.

Нови ценности - стара клоака.
Бесовете - с оловен престол.
И промъква в зениците мракът
своя див и жесток произвол.

Като в ужас пречупва се Кръстът,
а невинното - в прицела мре.
Нечестивият мозъци пръска,
та от смърт да му стане добре...

От зловестия - адът извира,
и залива земята с потоп,
сякаш някой е хвърлил Всемира
в черна дупка и тъмен въртоп.

О, прости ми, перо, че терзая
в мълчаливост душата си аз.
Нека дойде на мъката край
и на злото - най-сетният час...

И кошмарът да свърши... Отречен!
Запокитен зад космос дори...
Че човек, ако не е човечен,
сам и приживе в ада гори.

Че напусто са всички поеми.
Светли изгреви. Лунни треви.
Блика в кръв поруганото време
и Христос на Голгота кърви.

Напоследък дъхът ми умира.
Миг... и с болка се срутва светът.
А перото - в прескръбната лира
моли Бог за надежда отвъд.

ДАЛИ ОТ ВЪЗРАСТТА СИ ОСТАРЯХ?

Дали от възрастта си остарях
или дете душата ми остана?
Не помня миг с безгрижния си смях
през болките от всяка нова рана.

Натрупах своя бурен летопис
и в хрониките - скитник се огледа.
Тълпи не ме извикаха на бис.
Те в загуби не виждаха победа.

Не би художник с бръчици покрил
невинния овал на Младенеца.
Навярно в старост вече съм се скрил -
със белите власинки на мъдреца.

Но даже той - с тояжка и перо,
дете остава на Твореца Вечен.
На зло привикнах, търсейки добро,
и бях пред враговете си човечен.

А може би - дълбоко в паметтта
едно момче на пращен път се скита,
и своите несбъднати лета
готово е отново да изпита.

Да тръгне със раздрани колена
към хълма от светулкова омая.
Без ничия присъда и вина.
В началото... събудено за края.

И в стръкче на един откъснат мак
да би познало мъдрост от Всемира...
Не скитникът открива своя праг,
но Вечност всички скитници прибира.

Похлопал бих на Дверите. Без страх...
И няма в мене болка или рана
дали от възрастта си остарях
или дете душата ми остана...

“VULGUS PESSIMUS...”

“Vulgus pessimus rerum interpret!”

“Тълпата е най-лошият съдия!”

Сенека

Като в трепетен унес - още гледам напред.
Още вярата в мене клокочи.
Врѣх ли беше животът ми или някакѣв плет,
който мравка дори ще прескочи?

За рекорд или подвиг не получих медал,
нито славата с лаврови клони.
А търгашѣт не вижда колко даром сѣм дал,
щом цената печалбите гони...

Не проливах сълзите за свещен пантеон.
В антология мѣчно ще вляза.
Моят врѣх е самотен, но наситен с озон.
Там скрѣбта надживява омраза.

И ми стига навярно, че надежди творих,
както мога - с перо и хартия.
Бих ли литнал нагоре? О, разбира се! Бих...
Само смисѣла в мен да открия...

Той понякога клюмва. Като тъжен врабец
сѣс замрѣзнала в студ перушина.
Не дочакал в мъртвилото своя живец
и усмивки поне в неколцина.

А сѣдбата не връща пропиляните дни,
на забравата скрити в завоя...
Още скърца перото. Още струна звѣни
да изтрѣгне въздишката моя.

И оставам на фокус пред невидима цев -
нарисувана с кръгче мишена.

А под мене тълпата с най-доволния рев
иска своята гнусна арена.

Тя не ще ме намери. И така е добре!

“Vulgus pessimus...” - писа Сенека.

Не е страшно когато човекът умре,
а когато го няма Човека...

ПРЕДИ РЕНЕСАНСА

Колко бързо прочитат се думите -
капки кръв от душа прокървила,
но остават сърцата нелумнали,
като сажди без огнена сила...

Просякиня е болката, тръгнала
от врата на врата да почука.
Като сянка, завила зад ъгъла
или просто захвърлена скука...

Даже камъкът, твърд в подразбиране,
пред човешкия лед се снишава.
Много тъжно е всяко умиране,
щом творецът е смачкан в забрава.

Няма смисъл, заложил на укора,
да насилва за свята промяна -
че вълната, към остроото хукнала,
пак привършва до капчици пяна.

И сълзите, в тъгата му бликнали,
ще изсъхнат в горчивост солена...
Може би, чак отвъд, е обикване!
В друго време. И в друга вселена.

Там, където от огън огреният,
е искра от любов и почуда...
И усмихва се ново Творение
в Ренесанс на Живот-Пеперуда!

В САМОТАТА

Привикнах да живея в самотата.
Не зная как, защо и докога.
Сълзите ми, раздухани от вятър,
в браздите си напомнят за тъга.

За порив, който времето разкъсва,
в проречия, засъхнали до сол,
и само сред химерите се блъска
обръгнал от тревоги ореол.

Мастилото е пуст анахронизъм
в руини от отминали лета.
Далечното не се превръща в близост,
а близкото е хлопната врата.

След сенките душата ми се лута,
разгръщана - от профил до анфас.
Едни я виждат с вярата на Лутер,
а други - със възторга на Пегас.

Но скрита от света мълчи в поета
умората от път несподелен,
че днешното напомня за несрета,
и жаждата - за зов неутолен.

Не съм бедняк - мечтите си да прося.
Не съм и богаташ - от зло щастлив.
С една последна Виа Долороса,
приех до смърт пирона си ръждив.

Привикнах да живея в самотата.
Не чакам гости в дългия си път.
В тефтерите на Бог е твърде Свято,
а вятърът отсам е Зов отвъд!

РАВНОСМЕТКА НА ПЕТДЕСЕТ

Побеля ми брадата... И какво от това?
Стигнах своята дата с ведър къс синева.
Петдесет е изглежда, половинка от век.
Изживях го с надежда, че съм просто човек.

Може би ще старея, но оставайки млад...
Още мога да грея сред житейския хлад.
А моливът с тефтера чакат смисъл свещен,
преживяното - вчера, утре пак да е с мен.

Неподвластен на дните, като късче скала,
да преборя вълните от безброй теглила.
И с утеха, че още имам Вяра и Път -
следвам лъч полунощен към Зорница отвъд.

СЪБИРАЧЪТ НА СЕНКИ

Събирам сенки, братко мой!
Светът е сенчест по принуда.
Дали ще бъдат чужд и свой -
от всички следва мрачен удар.

Скръбта на светлите лъчи
е винаги една и съща -
Доброто лошо да горчи,
когато спре да се възвръща.

В следи без дъх и без душа
или пък знаци, уж модерни,
едва ли ще се утеша,
щом търся верни сред неверни.

Монетата със своя звън
ще стопли ли ръка на просяк?
Дали, угаснала навън,
свещта напомня само восък?

Събирам сенки цял живот
от безлюбовни силуети,
забравили, че има свод,
а слънцето му щедро свети.

От жестовете им боли
и никога не отболява,
а няма кой да изцели
сърцето от тъга такава.

Че “жест” напомня за “жесток”
и сянката - за зъл зачатък,
а Вярa, Истина и Бог
остават някъде оттатък...

УМИРАЩА ПРАВДА

Защо ли грозно, до апатия,
животът посивява злостен?
Копнеят скитници обятия,
но стигат все до дом залостен...

Просвирва в бели слепоочия
виелицата валс последен...
А стъпките са многоточия
за някой разказвач неведом.

Вгорчава се духът от нищото.
Скръбта граничи с абсолюта.
Угасва огънят в огнището
с дима на безчовечност люта.

От сън изтръгнат, до изтление,
кошмарът вече е насъщен...
А битието е забвение
под свод, от облаци намръщен.

И само - през сълзи прозирана -
утеха шепне безутешно,
че Правдата е на умиране,
щом този свят живее грешно.

ПО ЕДИН САЛИЕРИ...

Всеки Моцарт си има по един Салиери,
в реквиеми от скръб да кърви.
Ако птицата волно крилата разпери –
бяс влечугите в миг ще взриви.

От Каин – завистта, от Кайафа - лъжата,
с бесове за съветници – бол,
не е спирал отровният зъб на змията
своя зъл и жесток произвол.

Всеки плюс среща минус. Всяко “про” има “анти”.
Тъй злочесто векува светът.
И утеха намират всички живи таланти
не отсам, а посмъртно... Отвъд.

Затова не се радвай, че някой лукаво,
днес за кратко ти сваля звезди -
че дори във едното петбуквено “браво”
пак змията оставя следи.

С пълна чаша творецът своя жребий отпива -
- да е в тъмното лъч светлина,
но отровата смазва, съкрушава, убива
щом зад нея стои сатана...

Зад творещата Вяра дебнат хищни невери
и пред Дарът - бездарници сто.
Всеки Моцарт си има по един Салиери.
Буря - всяко зелено листо.

КОЛЕЛОТО НА ЖИВОТА

Преди светът докрай да се вгорчи
до острата тръпчивост на хинина,
аз искам със притворени очи
по пътя си отново да премина.

На прима виста в спомени отвред
да превъртя годините предишни.
И този съдбоносен пирует
да разпилее скърбите излишни.

Поуките - със стряскащи цени
да ме пропуснат - тихо, милостиво...
Да шепне младостта ми: Остани!,
а аз да съм й кремъчно огниво.

Ще мога ли да бъда някой друг?
Щастливец, от извечното белязан...
Да бъда там - преди... Не днес и тук,
в двубой със неизбежната боязън.

Животът ми, уви, е колело.
Завършен кръг с началото и края.
С това, което вече е било,
душата си не бива да терзая.

Да, вярно! Бях в годините си млад.
И не от раз ми стана никак криво.
Отсечките напомнят за квадрат,
а той не се придвижва въртеливо.

Безсмислено е тъжното “язък”.
Дори земята се върти, за Бога.
Освен да си изпълня моя кръг,
не искам нищо друго. И не мога...

Преди светът докрай да се вгорчи
до острата тръпчивост на хинина,
дъхът ми всяко зло ще премълчи,
и... свършил своя път, ще си замина.

НА ДАМЯН ДАМЯНОВ!

(По случай 82 години от рождението му)

Измъкнах се от дъното на пъкъла
и въглени от мъка надживях.
Звездите светят винаги по мръкнало,
а ти блестеше някъде сред тях.

В нощта на битието непрелистено
душата си в тефтер ми подари.
Защо далече скитала си, Истино,
че чак сега във стих ми се откри?

Защо скръбта е гмуркане в дълбокото,
а болката - катарзис до безкрай?
Перото как намира си посоката
едва ли простосмъртен ще узнай...

Ти бе надежда в чувствата притихнали.
Свещицата - за скитник без покров.
С крилата на тъй земните ти стихове -
неземна се въздигаше Любов.

С горчиво вино още пълня жлеба си,
и в него предусещам твоя стих.
Изгубил всичко - не изгубих себе си.
Сдобрих се със скръбта.
И й простих...

ЖРЕБИЙ

Защо ли сред объркан свят живея?
И мога ли да сложа в него ред?
Замръзва ли най-топлата идея,
когато тръгне да стопява лед?

Суетното се готви да векува,
а вечното се губи като миг.
Това на мен ли само ми се струва
или е щурм на дявола-циник?

Добрите хора вече са комети.
Тук-там проблясват в космоса си тих.
Да можеше от тях навред да свети.
Да бъдат те заветния ми стих...

Уви! На мимолетните престоли
царува лъст с корони от лъжи.
И даже в мир духът ми да се моли -
от болката душата ми тъжи.

И сякаш този жребий ми остана
с малцината в които се познах -
мехлем да бъде в живата им рана,
а за глада им - щедър сиромах.

ЕДНО СЪРЦЕ

Едно сърце. А в него нося всичко.
Възторг и мъка. Радост и печал.
Понякога оставям го самичко,
надеждите му тихи премълчал.

А то безмълвно вече претуптява
в живота всеки луд водовъртеж.
И няма миг от почит или слава
да спре отляво острия бодеж.

Не са му нужни гняв или вендата.
Не се лекува с хули и сплетни.
И само във тефтера на поета,
отеква то с присъди и вини.

Химерата стократно го прониза.
Утопията – лъга го до блян.
Съдбата му написа епикриза –
несбъднато в копнеж неизживян.

Едно сърце. Ръка със свити пръсти.
Дано да ги разтвори слънчев зов.
И щом небето свято ме прекръсти,
да бих си тръгнал с нечий благослов.

УЧАСТ

Не споря с личната си участ
дори от зов да ме лиши.
Каквото и да ми се случи -
отгоре Бог ще го реши.

Едно Амин да ме смирява,
когато, гледайки, съм сляп -
ще има в Святата жарава
за мене къшейче от Хляб.

Една сълза да се търкули
за пътя ми несвършен -
Любов греха ми ще потули
и в нея ще съм утешен.

Духът човешки не векува,
но има вечна сетнина.
Какво на този свят си струва,
разбирам, плащайки цена.

Зад славата позор наднича.
От лъскавото - суета.
Потъва хорската себичност
във сивото на пепелта.

Едната участ... Тя ми стига!
Орисан нека ме върти.
Дори с решетка и верига...
Или с несбъднати мечти...

КЪМ СЪВЕСТИТА МИ!

Приятелко на моята душа!
Така съм благодарен, че те има!
Ти страдаш в мен, когато съгреша
и винаги си крехка и ранима.

Сълзите си горчиви не броих.
Възходите ми гаснеха в провали.
В скръбта ти се научих да съм тих
и с тебе исках Бог да ме пожали.

Сега те моля! В мене остани!
Бъди ми съдия! И лъч сред мрака!
Тъй много са човешките злини,
че Страшен Съд мнозина ще дочака.

Не ме пропускай в никоя вина!
Ридай у мен! И аз ще заридая!
А щом докосна мир и тишина,
готов ще бъда вдън да се покая.

Че някога, изтлял от пръст и плът,
едничка теб ще занеса оттатък.
И все едно дали съм имал път
безкрайно дълъг или твърде кратък.

У мене Съдията ще се взре
да види теб, небесно утешена,
че щом човекът в сетен час умре -
венец е горе... Или пък мишена!

Приятелко! Пронизвай ме сега!
Недей пести стрелите си в колчана!
И нека днес пред твоята тъга
душата ми горчи, докрай смълчана...

ДОЖИВОТНА ПРИСЪДА

Не се страхувам, ако брули есен
мечтите ми, увяхнали без време.
Един олтар, във Святото принесен,
Небето се надявам да приеме.

В живота иждивих вода и огън.
Най-сладки плодове дарявах свише.
И в клюмналата младост още мога
да зеленея, щом перото пише.

А стане ли душата ми самотна -
ще я накича с листи пожълтели,
че в своята присъда доживотна
тя следва път в небесните предели.

До онзи миг, когато невредима,
подобно лъч ще светне над мъглата,
където късна есен с ранна зима
слана и скреж завихрят из билата.

НАЙ-МЪЧИТЕЛНАТА СКРЪБ

Душата ми от скръб прелива
за скитници, обвити в мрак.
Съдбата им към ров отива,
а нямат те крайпътен знак.

Повлекли тежките вериги
в безбожна лудост гинат там,
където дух лукав държи ги
без Вяра, Истина и Храм.

Какво за вас да сторя, клетки?
Та скитник кой не би ридал,
когато види си нозете,
потънали в дълбока кал?

Да можех с Кръст да ви износя
дарил се бих до сетен дъх,
пред Свят Олтар лъчи да прося,
та сам да ви посоча връх...

Уви! В пръстта не блесва злато
и репей не дават плод.
Смъртта е болката, с която
човек се ражда за Живот.

Плътта не иска да умира,
но вкопчена - в пръстта пълзи.
Сама окови си намира
и в тях ликува и сълзи.

На Святост - шумно се присмива.
На Правдата - обръща гръб.
Душата ми от скръб прелива.
От най-мъчителната скръб...

Скръбта за скитници, които
без път и вяра гинат в ров,
но пак отказват упорито
зова на Вечната Любов.

НЕИЗБЕЖНА УЧАСТ

Светът върви към участ неизбежна.
Поет, препречил пътя му, е луд...
Къде съм тръгнал с кауза метежна -
подминат, непрочетен, недочут?

Рекламата е винаги по сметка,
а аз се подвизавах с блага вест.
Но в мрежата на праведната цедка
малцина виждат смисъла си днес.

Ръце протягах, от безумци плюти...
Сълзи пролях. Молитвен. В самота.
А грешните се радваха разплути
и весело прегръщаха смъртта.

Опитвах се скръбта си да преборя
с искри от вяра, с пламък от любов,
но виждах, че каквото и да сторя,
светът пропада в тъмния си ров.

От идоли - прогнил и невъзвратен,
в поклоните - прекършен като клон,
отдавна е изгубил път обратен
към вечния и мъдър небосклон.

Бях пътен знак. Похулен от мнозина.
А миг след катастрофите - желан.
Но там, оттатък - страшната картина
допълва само черният катран.

И ужасът, че следва безнадеждност
сред даже несънуван абсолют.
Светът върви към участ неизбежна,
а аз, препречил пътя му, съм луд...

НЕРАВНОСМЕТКА III

В онази младост - лека и въздушна
мечтаех като мълния да блесна.
Светът да се стъписа и заслуша
в зова на обич, искрено-небесна.

И после - в тиха скръб да коленичи,
помолил Бог за милост и пощада.
А аз - невидим, или просто - ничий,
да бих му се спестил като досада.

Уви! Не ми е писано да бъда
маякът за тълпите оскотели.
Светът си иска страшната присъда
и мръсното едва ли ще избели.

С Вергилий няма в пъкъла да сляза,
та змийски род в куплети да възпея.
Безумните с най-тежката проказа
у мене търсят грешника, злодея...

Очите ми за тях са вече сухи.
Сълзите ми отвяха урагани.
Когато плаках - те крещяха глухи,
а моят зов го изкълваха врани.

Сега - пред старостта - ще се загърна
с едното козиняво наметало.
И даже в хули черни да посърна,
пак помня, че сърцето ми е бяло...

ГОДИНО ТЪЖНА!

Годино тъжна! Стръмно се изниза
и в миналото свърши твойт път.
Ти болна бе, но твойта епикриза
така и не прочете сляп светът.

Съдби безславни в себе си завлече.
Започна и завърши в страховете.
Една молитва тиха не изрече -
тъгата в нея прошка да зове.

Запомнена със маска и ваксина -
да бе с надежди свързана поне,
че трябваше да бъдеш просякиня,
застанала пред Бог на колене.

Сега предаваш своята щафета
на Новата - след теб да продължи.
Дали и тя от скръб ще бъде клета,
зложница на хиляди лъжи?

В Ниневия да беше припознала
лекарството за всичките си дни -
сега аз щях да те изпратя бяла
и празник в мене щеше да звъни.

Уви! Светът вещае нова криза,
от алчност и коварство заслепен.
А ти, години, вече се изниза,
частица памет взела и от мен.

И малко е да кажа, че си стара.
Старица бе - без верни сетива.
Щом праведният Господ пред Олтара
не чу от теб покаяни слова.

Годино тъжна! Как да те оплача?
Гласът ми ти веднъж не пожела...
Отивай си, преминала, във здрача,
където чезнат всички теглила.

И някога, когато Свят и Мъдър,
на Своите везни те сложи Бог -
дано пред Него оправдан да бъда,
че следвах Го с години в свят жесток.

ГРЕХЪТ НА ПРЪСТНИЯ АДАМ

Тежат горчивите несгоди
на поруганата любов.
Слепец слепеца ако води,
и двамата ще паднат в ров.

Но плюят днес в едните шепи
на някой странник от Едем.
И с радост, че остават слепи,
пръстта изравят по корем.

Уви! Природата човешка
молби Небесни не търпи.
Не иска никаква boleжка,
а само да яде и спи.

И още дълго да чегърта
със нокти до самия ад,
където прилепът до кърта
играят своя маскарад.

Не би могъл да ги оплаче
светец, на Кръста прикован.
Светът е в мрак. Земята в здрач е.
И всеки миг е изтърван.

Всред злоби, ярости и хули
безоките ще чезнат там,
където в смърт ще ги търкули
грехът на пръстния Адам.

ГЪЛЪБОВА СВАДА

Под небе оловносиво -
с дъжд, подобен на порой,
гълъби във ярост дива
обявиха си двубой.

Да се спрат ги призоваха
храсти, борове, ели.
Битката си те не спряха -
страшни и безумно зли.

Дъжд се смеси с кръв червена
над прогизнала трева,
но пред тяхната арена
блесна мълния в слова.

И дочуха тътен гневен,
гръм от небосвода сив,
като мъдра притча древен
и възвишено правдив:

“Как не ви достигна, птици,
необятният простор?
Слепи, вашите зеници,
съградиха ви затвор.

Питам ви: Кому се нрави
вашият злочест двубой?
Има ли във Злото прави?
Битка ражда ли герой?

Смърт дали живот възвръща?
Рана с клюн ли се цели?
Как небесната ви къща
може смут да раздели?

Щедро слънце днес ви сгрява.
Утре ще са снегове.
Няма истина такава
да ви прави врагове...”

В миг гласът внезапно скри се,
както бе се появил,
а във гълъбите бисер
сякаш беше се вселил.

И през скръб и остри рани,
но с докоснати пера,
си простиха те, събрани,
пред вековната гора.

Зашумяха дървесата.
В песен залез затрептя.
Слезе мир от небесата
върху клони и цветя.

Облаците Дух разпръсна -
птиците да изцели,
та във любовта им късна
болката да преболи.

Сигурно не ви допада
край с такъв един контраст...
Просто... гълъбова свада
с нещо от самите нас.

ДАНО ДА Е ПОСЛЕДНА!

Година тъжна си отива,
прогизнала с реки от кръв.
Лукавият ръце протрива,
но пак рикае като лъв.

Дълбае по земята рани
и с нокти дращи всяка плът.
Подписва укази, забрани.
Убива Правдата без съд.

Привлича в тъмното си блато
царе и червеи накуп.
Купува съвести със злато.
В пръстта заравя труп до труп.

На светъл ангел се маскира
във своя гнусен водевил.
И жетва от души събира -
бодли, повярвали в Бодил.

Година страшна си отива.
Злодеят в грях я оскверни.
Светът проспa и ще проспива
най-яростните му злини.

Но идва ден - да се събуди,
когато с Меч на Съдия,
Христос навеки ще прокуди
родът на пръстната змия.

Едва тогава - с Дух честита
годината ще стигне век,
и няма никой да се пита
защо родил се е Човек.

Годино, за Доброто бедна,
и ти отмина, отлетя...
Дано за мен да си последна,
та всяко зло да ти простя...

МОЯТА ТЕГОБА

Това е моята тегоба
във свят на мъка и печал -
да виждам участи на роба,
привикнал с робския си хал.

Сърце с невяра да заключи
и сляп на идол да кади,
но в пътя никак да не случи
на пътеводните звезди.

Лъчи да хули и отрича,
дошли да го дарят със взор,
и все така да си обича
живота в тъмния затвор.

Могла ли би едната сова
към слънцето да полети,
или къртица да изрови
тунел до Райските врати?

Всевластна и непобедима -
съдбата няма да сгреши,
щом нея винаги я има
за всички вдъхнати души.

И Бог отгоре ги прочита
от раждането до смъртта.
Не ще Го смъртните попитат
за отредените лета...

Така, от люлката до гроба,
ще бъде пътят раздвоен,
а аз, предаден на тегоба,
не ще изтръгна дух от тлен.

И само с верните малцина,
в които Вечното съзрях,
при моя Бог ще си замина
над този свят, потънал в грях.

ВТОРА ЧАСТ: НАДЕЖДАТА В НЕТЛЕНИЕТО

ОТЖИВЕЛИЦА

Аз не съм със натура модерна.
За поръчки не списвам слова.
Сблъсквам своята вяра с неверност,
като смачкана с грайфер трева.

Лицемерът по навик ме хули.
Сноб извъръща глава настрани.
И окото - сълза да търкули -
само в мене скръбта ще звъни.

Ослепял сред мнозината зрящи
или зрящ за слепците безчет,
по вратите стихът ми ще дращи,
като скитник бездомен и клет.

Ще се радва на славата кичът
със корона от жълт станиол.
Него търсят, възторгват, обичат -
все едно дали царят е гол...

Имам своя горчива присъда
с ешафод пред доволни тълпи.
Как да бъда? Или да не бъда?
Как перото ми кръст да търпи?

Стара снимка за век избледнява
и просмукват я влага и студ.
Мойта муза е вече такава,
но не носи на никого смут.

И е време навярно да скрия
тези свои самотни лъчи.
Писах стихове в бурна стихия,
но сърцето ми вдън се вгорчи.

Сякаш някаква пропаст безмерна
от студения свят ме дели.
Аз не съм със натура модерна.
Отживелица в мен се всели.

И сред този копнеж архаичен
още тупкай, ранимо сърце!
Някой горе все тъй те обича
и протяга към мене ръце...

УТЕХАТА НА СКИТНИКА

Защо ми е човешкото величие,
сдвоено с неизбежния провал,
щом славата напомня за къртичина,
а блясъкът за статуя от кал?

Един живот си имам за разplitане
на Вечното, докосващо отвъд,
дори и да ми струва дълго скитане
по някой невъзможно труден път.

Кралете гният в мраморни развѣдници
на мухъл и отровни грехове,
и сбръчкани от жажда и оскѣдица
хриптят със недочути гласове.

Отхвърлих угнетяващото тление
и ямите на плътския екстаз,
дори да съм мишена за презрение
от червея на всяка земна власт.

Утехата оттатък е причината
да бъда онзи скитник, който съм.
Посоката ми вече е премината.
Остава само полет... Като съм...

ГРЕШНА ГАРА

Попаднали на грешна гара -
така мнозина тук видях.
Приятел искат, уж във вяра,
а всъщност - в суета и прах.

Не ще дочакам от такива
опора в трудни времена,
че щом е връзката фалшива -
разделя чувствата стена.

Не искам от предател рана
да би ме потопила в скръб,
че здраво място не остана
от ножове във моя гръб.

И влакът, пътници подкарал,
да ме подмине най-добре,
а не на тъжната ми гара,
пореден лицемер да спре.

Че има много коловози
в посоките на този свят.
И гари със венци и рози
да срещат всеки непознат,

да четкат дребната му слава
със приземените мечти...
Но моята не е такава
и болка в релсите кънти.

Фалшивият да ме пропусне.
Това заричам си сега.
Не искам Юдовите устни
да ме целунат за тъга.

Че аз съм гара в пета глуха,
от остри гвоздеи злочест,
и само Бог, които чуха,
до мен пребъдват и до днес...

НИКОЙ С БОЛКА НИЧИЯ

Не страдам от човешко безразличие.
Отдавна тази болест преживях.
Преди да се пожертвам за обичане,
на личния си кръст разпънат бях.

Че по-добре без никакво очакване
творбите си да бих дарил навред,
дори да са безценни и изплакани
във всяка дума, и във всеки ред.

Не е възможно глухите и слепите
да искам да усетят звук и цвят,
при все, че съм протегнал даром шепите
към всичките сърца на този свят.

Напусто е да бих си правил просека
с копитата на белия Пегас.
Във даващия ще нарочат просяка,
а грешният ще бъде само аз.

И в този век на яростно отричане,
обрекъл словотворците на студ,
приех да бъде никой с болка ничия.
В тълпите - невидян и недочут.

ПРАВДАТА НА КРЪСТОПЪТЯ

До Правдата ще стигне всеки,
прекрасил в края си отвъд,
с една от всичките пътеки,
избрал на своя кръстопът.

Че там, оттатък, никой няма
да бъде сляп или пък глух,
но своята правдива драма
ще срещне със душа и дух.

Било, че в мрака ще пропада,
или лети към висини -
той взима своята награда
за всичките си земни дни.

Дали с въже или с верига,
привързан приживе от тях,
нагоре в мир ще се издига,
или ще слиза долу в страх.

И няма никак да попита
защо е тук или пък там,
понеже Правдата открита
дъхът му ще остави ням.

Съдбата не е зар в казино
и силна карта в бридж белот.
Дори живял като на кино -
човекът е с един живот.

И струва си да се помоли,
пред Бога паднал по лице,
преди смъртта да го разголи
до роб с окаяно сърце.

Че Правдата сега спасява,
щом с нея дух се освети,
но тя оттатък Съдник става,
затварящ Райските врати.

До нея ще пристигне всеки,
на този свят роден по плът,
с една от всичките пътеки,
избрал на своя кръстопът.

СВИТА ВСЕЛЕНА

В една земя, опустошена
от злоба, червеи и тлен,
присви се моята вселена
до Бог, в сърцето ми вселен.

И погледът ми, уж далечен,
навън не иска да кръжи,
където грешникът обречен
погива в своите лъжи.

Поклонът, храмът и олтарът
стоят дълбоко в моя дух.
И няма да ме сплаши звярът,
за него щом оставам глух.

С един Месия на вечеря,
и лъч за новата зора,
не искам друго да намеря,
ни друг живот да избира.

Отдавна Портата е свита
и Пътят - до игла стеснен.
Светът за Правдата не пита,
от тъмни страсти подлуден.

Беснеят слепите водачи,
събрали плътските вълни.
И гарван над душите грачи,
та в ямата да ги плени.

Пръстта към пъкъла привлича.
Ръждясва златото до прах.
Безумният с вериги тича
да върши тайния си грях.

Заветът плаче и въздиша.
Небето мрачно се гневи.
А клетникът си търси ниша,
та светъл лъч да улови.

В една земя, опустошена,
от злоба, червеи и тлен,
да свие своята вселена
до Бог, в сърцето му вселен...

ИЗБОР МЕЖДУ ЛЪВОВЕ

Избрах си вяра в светъл лъв.
И нека тъмният рикае.
Спасен под праведната Кръв -
това е Смисълът... Това е!

Във свят, от зло освирепял,
не искам блатото на скота,
но Бог да ми отсъди дял,
платен на Кръста на Голгота.

Не вярвам в земните лъжи
за постове и политики,
че всички злият ги държи
като изсъхнали тръстики.

Напусто в клетвени слова
рисуват розови миражи.
"Човекът е като трева..." -
едва ли някой ще им каже.

Във всеки век и всеки род
трагедия една и съща -
души, родени под хомот,
които мракът в зло обгръща.

Един и същи сив калъп
на мисъл, нужда и тревога -
обръща скотът своя гръб
да би останал скрит за Бога.

Към ада да се втурне пръв,
без даже в миг да се покае,
и в челюсти на тъмен лъв
оттатък чак да възридае.

КОГАТО ИЗВОР НЕ БЪЛБУКА

Една тревога ме пронизва
и скръб в сърцето ми таи.
Какво се случва с вечен извор,
щом няма кой да напои?

Дали самотен ще пресъхне -
на сушата да бъде знак,
или Творецът ще въздъхне,
та с милост да го върне пак?

Колцина Правдата лелеят,
молитвени за чист поток
и утолени да възпеят
благата на Добрия Бог?

Да гледат висината синя
и Святата Река в Едем,
дори светът да е пустиня,
от злото опустял съвсем.

Когато извор не бълбука
водата следва свой закон -
през тайна за света пролука
намира пътя към Сион.

Небесният Отец я връща
пред погледа Му да тече -
и в своя ход - единосъща -
Светиите да привлече.

А долу огнената суша
бунтовният да умори,
щом Бог не иска да послуша
и в жаждата да се смири...

ИСТОРИЯ С КАМЪНИ

От крепостния зид на Ерихон
два камъка откъснаха се цели
и тръгнаха по стръмния наклон
да търсят Бог в небесните предели.

Пълзяха те нагоре в студ и пек.
Усещаха как тленното ги дърпа.
Но в битката със стария човек
не искаха да вдигнат бяла кърпа.

Пътеката им скоро се стесни
и погнаха ги яростните бури.
А в стигнатите вече висини
се виждаха Христовите контури.

Една Скала с неземна светлина,
и в Нея процеп... Камъче да мине!
Пътеката - превърната в стена,
а изборът пред пътника - един е...

“О, Господи! Духа ни приеми!” -
се чу от двата камъка тогава -
“С ръцете Си при Тебе ни вземи!
Да бъдем Храм за Вечната Ти Слава!”

А там, от небесата, ангел Свят,
над камъните блесна с чук в ръката.
“Не се отдръпва верният назад,
когато е застанал пред Скалата!

Но аз ще ви очистя - къс по къс.
Да стане всеки камъче на Вяра.
Че в жилките ви има много пръст,
и гордост, и надменност, и поквара.

Какво решихте? Няма път напред,
преди над вас да бих стоварил чука!
Че Вярата на Господ е Завет!
И вие затова сега сте тука...”

От ангелските думи тъжен стон
във камъните като трус премина.
“О, нека се завърнем в Ерихон,
че този дух съсипал е мнозина!

С достойнството ни той се поруга,
и иска святостта да ни отнеме!
Усетихме го! Дявол със рога,
готов да ни опустоши без време!”

Търкулнаха се камъните в тръс,
надолу, към света на тъмнината,
и от всесилна Ерихонска лъст
отново се зазидаха в стената...

ДАРИХ НА ВСИЧКИ СВОЯ СЪН!

Какъв в живота си не бях?
Какво последвах и възлюбих?
Защо света така проспах
и много бързо го изгубих?

Проспах богатства, капитал.
Проспах успех и кариера.
Не взимах, без да съм раздал,
и губих, за да изнамеря.

Годините ми бяха бяг
по пътя скрит и сънотворен.
Светът отдолу беше в мрак,
а аз летях сред блясък горен.

И бях плашило за едни,
или препятствие за други.
Под светлите ми висини
противни съскаха влечуги.

И тях с незлобие проспах.
Пропуснах ги, и отшумяха.
В духа си съкрушен не бях.
И те – противници не бяха.

Затворените сетива
насилие не ще отвори.
Човекът с вяра е това,
което се събужда горе.

И нека злобата проспи.
В забрава – някъде далече,
където Сила го крепи
и Смисълът се вижда вече.

Лъжа в живота си не бях.
Възлюбих Правдата от Вяра.
В скръбта сам себе си посях,
подобно жертва на Олтара.

Дарих на всички своя сън,
високо над света разблуден,
защото в горното, отвън,
за моя Господ съм събуден.

ИДВАЙ, БУРЬО! НЕДЕЙ СЕ ОТЛАГА!

Гъсти облаци стелят Небето,
а земята покриват мъгли.
Свято Слово скърби, неприето,
и са дните тревожни и зли.

Яко вкопчени, в гибелна злоба,
се заплашват войски и царе,
сякаш бълва ги черна утроба
сред разбунено грешно море.

Ненаситният вечно е гладен,
а коварният сделки крои.
С пръстен жезъл, от червей прояден,
часовете си дявол брои.

И е време за Свят катаклизъм,
Миг на Правда в Свещения Гняв.
Сам Христос на света да възлиза
с Меч двуостър и Дух величав.

Всички шепи крадливи да смаже.
Всяка кървава паст да строши.
Нечестивия род да накаже
за злините над светли души.

Идвай бурьо, могъщо красива!
Свята Мълния в тъмния свят!
Нека Злото да спре да убива
в своя античовешки парад.

Зверовете да паднат сразени
в най-дълбоката бездна отвъд,
а сърцата, от Бог просълзени,
да намерят утеха и път.

Идвай бурьо! Недей се отлага!
Колко мъка по тебе горчи!
За да свърши последната влага
в наскърбените духом очи...

НЕБЕСНАТА ТРЪБА

Тръба Небесна аз дочух
в години, вече отлетели.
“Превръщай думите Ми в Дух,
че от пръстта са потъмнели.

Светът ще ти се разяри
и злобата му ще прелива,
че с Меч прободена дори
пръстта не ще да си отива...”

Прескръбна младост преживях
с безбройните човешки хули.
Престъпник за мнозина бях,
и лед, готов да ги хързули.

Обръгнах сам от ветрове,
раздухани от зло, в омраза.
Творец, решил да прикове
на Кръста силата на аз-а.

Бях бито куче за едни
и заекът гърмян – за други.
А всичките ми синини
медали бяха... За заслуги!

Остана пълната торба,
със книги, вдъхнати до блясък.
И Пътят от една борба
в двубой на Канарата с пясък.

Преборих ли пръстта? Уви!
Във враговете ми остана...
А в мене, все така, кърви
последната Голготска рана.

И още дух лукав чете,
готов да съди и убива.
Пръстта остава, и не ще
от Словото да си отива.

Крепи пространния си път
и пази портата широка –
за всяка неумряла плът,
родила вяра слепоока.

Тръбата стана част от мен.
Прибежище за гнет и слава.
И Дарът ми, от Дух роден,
на Господ кръстно се надява.

Небесните – да утвърди.
Във Верните – да се огледа.
Че с Дух оставих им следи,
и в Слово – дадох им Победа.

ПОУКАТА СЛЕД УРАГАНА

Вилня бандитът ураганен.
Прекърши клони и листа.
Отвори по дървета рани
със силата на яростта.

И нека мъдрият притури
поука занаяпред в това.
Че има други грозни бури,
далеч от плътски сетива.

Ужасни гибелни циклони,
които брулят този свят,
но кършат не листа и клони,
а грешници без благодат.

Аз бих извикал към такива,
щом идва скръб да ги коси:
На Бог ръката Милостива
хванете, за да ви спаси!

Че Той заслон е в урагана,
закриляща от зло стена.
Овчица няма поругана
в кошарата Му ни една.

Мирът Му нека ви споходи!
Духът Му да ви осени!
И всички бури и несгоди
ще се отдръпнат настрани.

Че вдигне ли Исус десница
смълчава всички ветрове,
когато скръбната душица
в живота си Го призове...

КРЪСТ, ОТ ПРЪСТТА НЕПОЗНАТ

Аз не плащам за чужди съмнения
и не сея раздори и смут.
Ходя в светлия Път, озарения,
със Христови сандали обут.

Съгледвачи одумват ми вярата,
анонимни и шепотно зли.
И край мен настървена покварата
свива примките, за да боли.

Превъзмогвам мълви и зловония.
Всяка клюка ми става пирон.
А венецът напомня с агония
за присъда от Синедрион.

Безполезно е всякакво спорене
с приземените в змийския ров.
Моят извор за всички отворен е,
но малцина го пият с любов.

И това ми е явно разпъване,
ориста сред безбожния свят –
заповядан за пълно потъване,
да съм кръст, от пръстта непознат.

ДА БЪДЕШ НА ОТЕЦА СПОМЕН!

Защо човеците се мамят
и грях душите им скверни?
Искрите в Божията Памет
пръстта не ще възпламени.

Какви ли сетнини преломни
ще има някога отвъд,
щом Бог не иска да Си спомни
себичната човешка плът?

Дали сърцата са дочули
Вестта най-блага от Едем
или във мрак ще ги търкули
страстта на плътския корем?

Човек яде, за да живее,
а не живее да яде...
Къде е този свят? Къде е?
Пропаднал, дявол знай къде...

В един затвор чревоугоден
духът остава жалък роб.
И маме се, че е свободен
дори до преходния гроб...

А после Божията Памет
отказва да го приюти,
че горе на Небето – Храм е,
затворил за греха врати.

Стресни се в този стих, човеко!
Пръстта е лоша сетнина!
Исус да следваш не е леко,
но плащаш вярната цена.

Тъй малък в този свят огромен,
надмогнал с вяра във Христа,
да бъдеш на Отеца спомен
завинаги във Вечността!

ЗНАК, СЪДБОВЕН ЗА МНОЗИНА

Безбожният се спъва в моя стих
и хули Святи думи от жарава.
Съмненията вече му простих,
защото всяка плът се усъмнява.

Пръстта не може Дух да приюти
и в себе си Небето не побира.
От нея богохулен дим люти
и винаги изпушва, без да спира.

Най-страшният критичен дефицит
е онзи, свързан с капчицата вяра.
Слепец роптае, в тъмнина обвит,
но с гледна точка ми обсъжда дара.

На кърт не подобава да е цар,
поставен във гнездото на орлите,
че глина му е всичкият олтар,
а не безкраят син на висините.

И няма как един космополит
да покори духа атеистичен,
ни Арфата звънлива на Давид
да стопли плът със своя зов лиричен.

Живеем във различни светове.
Дели ни пропад в хиляди години.
Не може мракът блясък да зове,
защото от лъчите ще загине.

В призиванието всякога стоя.
И все така на пръст ще съм съблазън.
Презира ме проклетата змия,
предадена на гърчове и спазъм.

Но помня аз, че Пътят ме избра
да бъда знак, съдбовен за мнозина.
Проблеснал в този свят като искра,
в пожар да лумна, и да си замина.

ПРЕДИ ОВЧАРЯТ ДА МЕ ВЗЕМЕ...

Това, което ме убива,
не ще ме запокити в гроб.
С душа, за малко стадо жива,
на Вечния Овчар съм роб.

И игото си мълком страдам,
скръбта от верните прикрил.
Дали ще ставам или падам,
Господен всякога съм бил.

Не съм потомък на герои
и нямам мощ на великан.
Удържам тъмните порои
до капка сила изтерзан.

Живот живея на мишена,
прицелена от властен мрак,
но хулена и утешена,
пребъдва вярата ми пак.

И жилавост у мен вбесява
невидимите врагове.
“Огъваш го, а той остава
сърца към Бога да зове...

Не иска хич да се прекърши –
глава пред Злото да склони.
Реши ли нещо – в миг го върши
и чупи нашите стени...”

Съдбата си не аз я пиша,
но тя задача е на Друг.
И в този свят, докато дишам,
ще бъда Неговият чук.

Оставам жезълът с бадеми
за знак против бунтовен род,
преди Овчарят да ме вземе,
дарил ми Вечния Живот.

А дотогава – с вяра жива
души ще браня от потоп,
щом Зло духа ми не убива
и няма за плътта ми гроб.

ШЕПА МИЛОСТ

Светът на Шепа Милост се крепи.
Без нея в пропастта ще се погуби.
Един Творец най-дълго го търпи
и с Бащината Си Любов го люби.

Преглъща Свят въздишки и сълзи.
И хули и презрения преглъща.
Змията сред безбожните пълзи
и в черен мрак сърцата им извърща.

А времето скъсява своя срок
и Милостта отхвърлена изтича.
Езичникът не би обикнал Бог,
но себе си готов е да обича.

Да трупа, да рискува, да пести
и вярва, че животът му е дължен.
А щом грехът му го опропасти,
провалите да гледа с поглед тъжен.

Да иска втори шанс да си дари
и тръгне през съдбата с пълни шепи,
но пак в греха си да се разори,
последвал участта на всички слепи.

Такъв е той – най-хлъзгавият дял
на всеки, който Милостта презира.
Дори и век без Бог да би живял,
оттатък огнен пъкъл го прибира.

А Шепата остава тук, отсам,
преди Гневът Небето да заключи,
та пръстният потомък на Адам
последен шанс за Вяра да получи.

Светът на Шепа Милост се крепи,
но даже тя до време ще се свърши,
когато остър Меч ще потопи
в голяма скръб безбожници и мърши...

МОЯТ ЗОВ НОВОГОДИШЕН!

С какво запомних те, години,
готов и теб да претърпя?
Една дълбока чаша с вино
пенлива вътре в мен кипя.

От своите болезки страдах,
и мъката човешка пих,
а себе си докрай раздадох
и бях в даряването стих.

Духът ми в тежест се огъна.
Сърцето скръбно се смири.
Но камък, щом докосне дъно,
Отец върха ще му дари.

Тираните не ме дочуха.
Лъжците гледаха встрани.
И светска мерзост, зла и глуха,
Твореца в мен не оцени.

С реки от кръв се запечата
годино в моите очи,
че брат се вдига против брата
и страшен свършекът бучи.

Земята в трусове трепери.
Вещаят бурите потоп.
Победа тръгнал да намери,
убиецът ще свърши в гроб.

Не бе честита, ти години,
защото не натрупа чест.
И бѣдното, уж беше синьо,
но в черни облаци е днес.

Дано Отецът в Миг възвишен
малцината Си прибере,
а моят зов новогодишен
да блесне в стъклено море...

И с арфа, някъде далече,
духът ми в химни да гори...
Това духът ми си зарече!
О, Боже! Ти го сътвори!

СКРОМНА ЧЕРГА

Духът оплита паметта ми бурна.
На скромна черга – верният тъкач.
Назад не мога вече да се втурна.
Напред е залез, с падащия здрач.

По чергата – тук там проблясват нишки
от спомени лъчисти и добри,
събрани край надежди и въздишки,
и близки до тревогите дори.

Тъкачът участта си не избира.
Съдбата е разпънатият стан.
Една совалка никога не спира,
за да тъче живота изживян.

И все едно дали ще ми хареса
на миналото впримчения ход.
Не питам днес успехите къде са,
тъй преходни под вечен небосвод.

На нишките залагам, във които
блестят слова от сребърен висон.
Че в битието, невъзможно свито,
те бяха лъч от светлия Сион.

И някога, когато коленича,
и паметта с духа съм изтъкал,
ще знам, че Господ Бог ме е обичал,
дори да има в чергата ми кал.

Дори и сива, в смутове, в провали...
В падения и тъжни грехове...
С Небесна Милост Той ще ме пожали
и моя дух от зло ще отърве.

В Реката Му от Благост да се гмурна
и да изчезне тъжният ми плач...
Духът оплита паметта ми бурна.
На скромна черга – верният тъкач.

ОЩЕ ДЕН ДА ОСТАНА С ХРИСТОС!

**“Затова, не се безпокойте за утре, защото
утрешният ден ще се безпокои за себе си.
Доста е на деня злото, което му се намери...”
(Матей 6:34)**

Нямам вяра за много години.
Само Бог разполага със тях.
Ден да дойде. И друг да премине
стига в моя житейски размах.

Пред духа ми стои съпротива.
Злоба вятър раздухва студен.
В кратка битка денят си отива
с още много злини зареден.

Аз отдавна съм явна мишена.
Поругателят съска за мъст.
И очаква от мен да простена
и сваля непосилния кръст.

Е, ще има напразно да чака...
Моят път е отдавна видян.
Не е страшно, прицелен от мрака,
да кървя, от стрели поруган.

Имам точни и Святи причини
да ме мрази проклетият княз,
че реша ли сърце да почине,
ще излъжа сам себе си аз.

И годините, толкова много,
що човекът напред е видял,
нека дар да му бъдат от Бога,
и честити във земния дял.

Мен ми стига заветната вяра
още ден да остана с Христос,
че дори превъртял календара,
всичко утре стои под въпрос...

УТЕХА ЗА АУТСАЙДЕРА

Недей скърби, когато безуспешен
останал си на този мрачен свят.
Престолът на успелия е грешен.
Цената му – противна като смрад.

Владеят само гърбави земята
със погледи към пръстния си рай.
След тежките поклони пред змията
завинаги са свити на кравай.

Глава към Бога никой не повдига
от земните богатства вцепенен,
и влачи си проклетата верига,
с която във духа си е пленен.

И кой е за оплакване тогава,
погледнат в сетнината си отвъд?
Тъй преходна е купената слава
с лукава съвест, пазена за съд.

Тъй властни са решетките, с които,
държи душите падналият княз,
че клетникът щастлив е на открито,
свободен от имот, пари и власт.

Да бъдеш аутсайдер просто значи,
че вече си от другата страна,
и нямаш във живота неудачи
от никакъв поклон пред Сатана.

Че князът дава, но отпосле взима...
Измамени – душите са му дял
в дълбока пропаст, всякога незрима
за онзи, който грешно е живял.

Че този свят обрича на прокуда
онези, над които не владей...
А другите – със примката на Юда
са жетва на върховния злодей.

ТВОРИШ ЛИ ПРЪСТ...

Твориш ли пръст – пръстта ще я отнеме.
Държиш ли пясък – рони се навред.
Недей прахосва даденото време,
че то е заем, от Твореца взет.

Но всеки заем някога се връща
и лихвата се трупа и тежи.
А в тленно тяло – за духа ти къща,
как времето си той ще издължи?

Какво ще види, щом при Бог се върне,
далече горе – в Царството без тлен?
Ще може ли Твореца да прегърне,
събрал блага за Вечния Му Ден?

Съкровища, приготвени за Слава,
които зъл крадец не би отнел...
Какво на този свят си заслужава
усилия до сетния предел?

Безсмислено е пръст да се събира
и пълниш в нея чувства и мечти.
Че тленното все някога умира,
а вечното към Вечния лети.

И тъжно е, когато сред богати,
си носиш сиромашката торба...
Не те ли Бог на този свят изпрати,
дарил ти дух и избор за съдба?

С лъчи не те ли никога споходи?
С Любов не те ли никога дари?
И сто живота пътникът да броди
са празни, ако плам не го гори.

Твориш ли пръст – създаваш си верига.
И пясъкът в пустиня те държи.
А времето за Бога? То не стига,
защото е пришпорено с лъжи.

И тази е присъдата трагична
над тленните потомци на Адам.
От пръст родени – пръст да ги привлича,
понеже и сърцата им са там...

НАЙ-СЪДБОВНАТА БИТКА

Войната е отдавна тука.
Бучи над скръбните души.
И бесен дух, размахващ чука,
нечисти съвести троши.

Плътта, уви, не я съзира.
Тя вижда земните войни,
където хиляди умират
по хълмове и долини.

Светът не може да надскочи
обречения си затвор.
Виновник няма да посочи
за ничий крах или позор.

Събира труповете в яма.
Надъхва смъртните за бой.
Но страшната война голяма
пак няма да я види той.

Тя става явна чак след гроба,
оттатък смъртната врата,
където в мир или прокоба
духът посреща Вечността.

А той не може да загине
и бъдното да си спести...
Или безславен ще се срине,
или прославен ще блести...

Че има битка най-съдбовна
на злия мрак със Светлина.
И тя е страшната, вековна
и непрекъсваща война.

Победа в нея е възможна,
когато вярата е щит,
и всичката тъма безбожна
побегне в ужас страховит.

Че само и едва тогава
откъм Христовата страна,
човекът Злото побеждава,
платил най-скъпата цена.

И със венец на победител
напуска този свят без стон,
да влезе в тихата обител
на Благодатния Сион.

НЕВИДИМ НЕКА ДА ОСТАНА!

“Може ли слепец слепеца да води?
Не ще ли паднат и двамата в яма?”
(Лука 6:39)

Невидим нека да остана
с нищожна някаква следа.
Аз бях Заветната покана
от най-прекрасната Звезда.

Препънах в себе си мнозина,
че нямах земен ходатай.
И дявол челюсти раззина
със гняв да ме погълне май...

До днес със вяра оцеляла
превръщам себе си в слова.
И още е по чудо цяла
прошарената ми глава.

Че нея в злоба не пребиха,
тъй както Стефан зверове.
А той, дори в смъртта си тиха,
готов бе милост да зове.

Дано пребъда благодарен
с пелина тъжен и горчив.
Дори похулен и ударен,
но в моя Бог навеки жив.

Да нося страшната присъда,
каквато сам си пожелах.
От земните царе пропъден
и в паствата им – сиромаш.

Творецът в мен пари не струва,
щом всичко свое подари.
На този свят не ще векува.
Не ще го слава озари.

За Кръста кандидати няма.
Пред Бог ще се явя самин.
И Той дано ме пусне Храма,
живот за който бях един.

Да ме почувства като рана,
която Сам е преживял...
Невидим нека да остана,
от слепи – стъпкан като кал.

НАЙ-СВЕТЛИТЕ ПОКАНИ

Понесъл кръстните си рани
платих високата цена,
да дам най-светлите покани
на люде в грях и тъмнина.

Годините ми се вгорчиха
от блудница с огромна власт.
Търговците ѝ се опиха,
царе я любиха в екстаз.

Сред шумни пирове, банкети,
тя земните души плени.
Поканите ми, неприети,
безумци стъпкаха встрани.

И жертвата от куп години
потъна тиха в печалта.
Доволни кучета и свини
докрай ме хулеха в калта.

Изпих си чашата горчива
до дъно в дългия живот.
И виждах накъде отива
проклетият от Бога род.

Той няма от покани нужда.
Жених си има свръхбогат.
Любов Христова му е чужда
и мрази всяка Благодат.

Сергия дай му – да търгува.
Да има стока на пазар.
А във сърцата да върлува
лукавият му тъмен цар.

Поканите вземи Си, Боже,
похулени от куп души.
Че блудницата днес не може
от грях и лъст да се лиши.

Тя земна винаги остава,
с обърнати към мрак очи.
И никаква Небесна Слава
не ще я трогне със лъчи.

Понесъл кръстните си рани
духът ми в Теб се упова,
че тези бляскави покани
не са изсъхнала трева.

Но тук и там, в света обречен,
откриха Твоята роса –
за онзи Миг, красив и вечен
на Сватба в Святи небеса.

СЛУГАТА СЪС НЕБЕСНИЯ ТОВАР

Преди светът бунтовен да замлъкне
и Праведният с Меч да го смути,
товарът си слугата ще домъкне
до Божиите бисерни врати.

Оставен на църковното бунище,
протягал беше шепите с блага,
с презрение готов да се насища
и хляба си да смесва със тъга.

Подритваха го гордите с насмешка.
Оплюха го охранени царе.
И всяка себеправедност човешка
отказваше духа му да съзре.

За лъскавата съвест на мнозина
той стана неудобният бодил.
И затова животът му премина,
тъй както Господ беше отредил.

Но идва миг с присъди и награди.
С делата върху праведни везни.
Товарът си слугата ще извади
и Цар Небесен ще го оцени.

Едва тогава... Да, едва тогава
от Правдата получил би ответ,
дали е търсил Божията Слава
или пред Съдията е проклет.

Светът е в залез. Скоро ще се мръкне
и звярът ще изскочи да ламти.
А Божият слуга все още мъкне
товара си до Святите Врати.

Дано в Мига, като секунда кратък,
открие сетнината си отвъд,
в Духа дарен със този отпечатък,
че Верният не го осъжда Съд...

И след това въздъхнал да прекрачи
във Град без болка, скръб и тъмнина,
където в мъка клетникът не плаче
и няма лъх от никаква злина...

НА СПАСИТЕЛЯ В СТРЪМНИЯ ПЪТ

Във живота ми Пътят е стръмен
и умора докрай ме цеди.
Боря звяр, ретрограден и тъмен,
със едната си Вярa в гърди.

Силен вятър в лицето ми вее,
но не търся удобен заслон.
И почивката зная къде е –
при Твореца на Хълма Сион.

Помъдрых отстрани да се гледам
през Заветни и чисти слова –
за мнозина да бъде неведом,
като слух или хорска мълва.

Дух посоката с плът не пресича.
Те не стават в съюз светове.
Някой Пътя ми в зов ще обича,
друг душата ми с гняв ще кълве.

И не виждам в съдбата си драма,
че останах творец непризнат.
Само слепи водители в яма
гълтат слава от грешния свят.

Тя на мене не ми е присъща,
нито блазни ме трон или пост,
но от Чаша духът ми поглъща
капка две от Скръбта на Христос.

Този смисъл в съдбата ми стига –
да изгубя печалби по плът,
че следовник така се издига
на Спасителя в стръмния Път.

Разминават се двете посоки,
съдбоносни по прицел и взор.
И цените за тях са високи,
щом при среща си дават отпор.

Аз избрах, както Път се избира...
Щом съм тръгнал – докрай ще вървя.
Нека пръстното в мен да умира,
та Небесното да уловя...

ПРОЗОРЦИ С ИЗМИТИ СТЪКЛА

Не проникват сияйни лъчите
през прозорци, изцапани с кал,
но пролее ли клетник сълзите –
цял живот за Небе е копнял.

И душата му жива ще блесне,
като дом, построен на Скала,
а вестители с дрехи Небесни
там ще свиват могъщи крила.

Само шепа сълзи за размяна
и в сърцето с Исус е богат.
Друга толкова Свята покана
няма никъде в грешния свят...

Че духът може всичко да ражда –
чувства, музика, думи, мечти.
Но дълбоката негова жажда
сред горчиви сълзи ще трепти.

Те са болки на камък, отсечен,
от Велика и Свята Скала,
който връща копнежа си вечен
във прозорци с измити стъкла.

Да пребъдва Христос, и да грее
като Слънце във дом осветен
а надеждата химни да пее
у човека с греха опростен...

НЕИЗБЕЖНАТА РАЗДЯЛА

“Помнете Лотовата жена...” (Лука 17:32)

Живея с неизбежната раздяла,
дошла към изтощения живот,
и свети ми в главата посивяла
историята с праведния Лот.

Преди да падне огън от Небето,
напусна той едничкия си дом,
но беше разделена във сърцето
жена му, непрежалила Содом.

За кратко тя очите си обърна
към мястото на грях и произвол,
но в този миг Гневът я бе превърнал
в една бездушна статуя от сол...

Какво ли днес с душата ще се случи,
когато Бог от грях я отстрани?
Ще иска ли смирена да се учи
от Неговите властни съдбини?

Готова ли е в Святостта да бяга,
когато Огън скверното гори,
или до край от болка ще се стяга,
че старото не ще се възцари?

Не искам лъх от мириса на сярата,
и помен от погиващия свят.
Покварени във слабата си вяра
отстъпниците тичат към разврат.

И гледката е скръбна пред очите
от хилядите Лотови жени...
Защо отново към Содом търчите,
та евтиният грях да ви скверни?

Живейте с неизбежната раздяла,
сега и днес... Не утре и отвъд!
Простената душа остава бяла,
когато следва Праведния Път.

Че само тук със острото на Меча
Христос пронизва стария Адам,
и този свят смалява се далечен,
а в новия се влиза, като в Храм.

С онази Свята, истинска надежда,
когато плът от Дух се умъртви,
и никога човекът не поглежда
към задното, но в предното върви....

ЗА ЕСЕННИТЕ ДЪРВЕТА

(Размисли върху Марк 11:13-14)

Защо ли есенни дървета
растат на стръмния ми път,
когато в Любовта Заветна
най-скъп и ценен е Плодът?

С лъчите слънцето ги сгрява
и облак напоява с дъжд,
но Плод дърветата не дават
в живота си един и същ.

Линеят сякаш сред пустиня
в безплодие и пустота,
напомнящи една смокиня,
Христос подлъгала с листа.

Поиска Той да Си разкваси
устата с някой сладък Плод,
но сам притури на Скръбта Си
дърво, лишено от Живот.

С такива есенни дървета
напълни се светът... Уви!
Душата с тях остава клета.
Сърцето, лъгано, кърви...

А клоните им аз не бива
да тръскам, търсейки ответ.
Дори и Господ с Вяра жива
не стопля корени от лед.

В сезона коравосърдечен
ще чуят Неговия Глас,
с една присъда в Гняв изречен:
“Да няма Плод измежду вас!

Без полза слънцето ви свети
и дъжд поеше ви с води,
щом в клоните, от мрак превзети,
Плодът не ще да се роди...”

Преглъщам своята несрета
да търся Дух сред пръст и плът.
Гора от есенни дървета
расте на стръмния ми път...

ВЯРА, В ДУХ НЕПОВАЛЕНА

Залита този свят, като махало.
Люлее се пиян насам-натам.
Отдавна в него черното е бяло,
и кривото – нарочено за храм.

От крайните си полюси злините
зареждат се от лъгани души.
А Правдата брои си синините,
че злото иска с чук да я строши.

Прокужда се събудената вяра.
Зачеркват се Заветните слова.
В прожекторите – низост и поквара
със зрители – изсъхнала трева.

Веселие в безбожните палати
и шум от всецаруващия срам.
Земята в беззаконие се клати
и с трусове бучи насам-натам.

В измамливата яма на прогреса
погром от виртуални светове,
а някъде зад тъмната завеса
една змия не спира да снове.

Светът от памтивека ѝ е даден
и тя с език двуостър го върти.
Души да гълта с вихър безпощаден
и Смисъла в лъжа да изврати.

Живея с вяра, в дух неповалена,
и сетен зов сърцето ми мълви.
В пътеката, до тънък лъч стеснена,
Мигът Небесен да ме улови.

И този свят, опасен и разблуден,
да би изчезнал, като луд кошмар,
а някъде във Вечното събуден
Живот да зърна – в Щастие и Дар.

МЛАДОСТ КАТО ЗОВ ПРЕМИНА

Години минаха в искри
и младост като зов премина.
Слугата своя дар не скри,
но го раздаде на мнозина.

Един със радост го прие,
а друг с омраза го отрече.
И скръбното ми битие
е с ясна равностметка вече.

Дали ще бъде друга? Не!
Не чакам никаква пощада.
Стоя пред Бог на колене,
но приживе горя на клада.

За всеки лъч от светлина
платих със тежки дни и нощи,
но Ерихонската стена
остана да ме хули още.

Подобно вирус припознат
постави ме под карантина.
И страдах в страшния си ад,
но някак без да се спомина.

Не търся стол на първи ред.
Хвалба човешка ми е чужда.
Тръбата има си Завет –
девици нощем да събужда.

И даже смачкана от гняв,
звука си верен ще засвири.
А кой е крив, и кой е прав,
отгоре Господ ще издири...

Години светеха в искри
и младост като зов премина.
А дарът, който в мен гори,
поне докосна неколцина...

ВРЕМЕТО ОТЛИТА...

Една утеха днес ме утешава
от клещите на грубата печал –
че срокът неизбежно се скъсява
в живота, който Господ ми е дал.

Не ще се върнат дните ми предишни
и до Мига тъй близо съм почти.
Остана сред тревоги и въздишки
една Мечта с надежда да пламти.

Да свърши заповяданото време
на този свят, греховно ослепял,
и всеки негов жител да приеме
от Бога отредения си дял.

Земята щом направи обиколка
край слънцето в космичен оборот –
отива си година скръб и болка
на времето в зададения ход.

И няма в мене ген хилядолетен
да бих живял, подобно Матусал.
Животът ми, записан и прочетен,
отгоре Някой Друг е предугнал.

Със Него неизбежно имам среща,
но нека Той годините скъси,
че чака Го Мечтата ми гореща,
която леден студ не угаси.

Която вече дните отброява,
като затворник, срока изтърпял.
Да свършат битки, ярости и врява
и да приключи грубата печал.

Да блесне Меч над демони и мърши,
а в облаците да летят коне...
Товарът ми, износен, да се свърши,
пред Бог когато свия колене.

Във този Миг душата ми е впитана,
като Мечта над всичките мечти.
А времето на злия свят отлита
и час по-скоро нека отлети...

НЕСБЪДНАТОТО СЕМЕ

Боли несбъднатото семе
след светлия проливен дъжд.
Сеячът, щом си дъх поеме,
посява Зов на шир и дълж.

И с Вяра още се надява,
че ще поникне тук и там,
та нейде в почвата корава
за зрънцето да има плам.

Изтича време благодатно
от две прободени ръце,
но ражда ли Плода стократно
дареното с лъчи сърце?

Каква ли мъка го тревожи?
Какъв ли плевел го мори,
щом Дар Небесен то не може
дори с усмивка да дари?

Спестява тъжните въпроси
сеячът с много семена,
че само Бог е, Който носи
на Кръст човешката вина.

А той ще продължи да сее
Завета Му околоръст,
дори от студ да леденее
себичната човешка пръст.

Ще дойде време от торбата
последно семе да дари,
и поизмъчен от съдбата
на колене да се смири.

Пося слова неизразими
на Утешител чист и Свят,
но случи на безплодни зими
и блъсна го човешки хлад.

Какво пък? Той поне опита
и своя дълг не угаси,
но с Вяра, всякога открита,
души поиска да спаси.

Едно несбъднало се семе
в душата на сеяч боли,
а днешното жестоко време
Голгота е, като че ли...

МЕЖДУ ВЕНЕЦА И ПОЗОРА

Усещам тежката умора
от крайностите разлюлян.
Между венеца и позора
пребъдва чистият ми блян.

Привикнах злият да ме мрази,
и верният да ме цени,
а Господ всякога да пази
живота в скръбните ми дни.

Светът е невъзможно смесен
и сблъскват се Добро и Зло.
Един с произход е Небесен,
а друг е с тъмно потекло.

Един от дявола проклина,
а друг с любов прощава днес.
Това е пъстрата картина
на тежест и противовес.

Огънат ли ми добротата
незлобие ще ме спаси,
дори да блъскат по вратата
слова, подобни на оси.

Отказвам да си пълня зора
с насилие от грешен род.
Между венеца и позора
аз страдам, давайки Живот.

Съдбата полюси обръща
и Бог превратности твори.
Гонител брата си прегръща,
довчера викал му: Умри!

А аз не бързам към венеца
да гледам, слава пожелал,
защото пътят на светеца
минава през позор и кал.

И може би едва накрая,
духът ми щом се умори,
за Бог опозорен, ще зная,
че Той венец ще ми дари.

ПОСЛЕДНИЯТ ПРОЧИТ

(По шеста глава на Пророк Даниил)

Дори да го хвърлят при лъвовете в яма –
на злите допуснат е срок.
И няма трагедия страшно голяма
в живота на Божий пророк.

Той своята чаша до дъно изпива,
дори от пелин да горчи.
Не трепва от ничия зла съпротива
и страх не задържа в очи.

В ръката Господна и звярът притихва,
най-кротък пред Бога лежи,
когато сатрапите трупат си лихва
от хули и мръсни лъжи.

Във битка с човешката злоба безмерна
сред лъвовете слязъл е Лъв.
Те кланят се Нему във ямата черна,
изгубили жажда за кръв.

На утрото после излиза пророкът,
изпълнен от Мир, невредим.
Не среща душата му участ жестока
в живота, на Бога дължим.

Ръмжат зверовете и ярост постига
лъжците в дълбокия ров.
А Господ слугата Си в Слава въздига,
понеже е Верен, Христов...

И този до днес е последният прочит
на случка от зли времена.

Да имат човеците Вяра и почит,
когато блести Светлина.

В сърцата отворили верен прозорец,
да гледат нагоре, в Сион –
към Онзи Всевечен и Свят Миротворец,
седящ на Преславния Трон.

ПРАВДИВА МИСЪЛ

Правдива мисъл ми навява
най-искрена в сърцето жал.
В живота спре ли да раздава,
човекът вече е умрял...

Той може някак да изглежда
за хората околни жив,
но дух от мрака го отвежда
на пътя зъл и нечестив.

С ръцете, вързани от корист,
в душата – с алчна празнота,
ще срещне тъмната си орис
сред най-печалните места.

Но днес, докато още тука
сърцето му е в мрачен плен,
да чуе как отвън почуква
Спасител, светъл като Ден.

Вратата в миг да Му отвори,
очи да бликнат от сълзи,
че Помощ е дошла отгоре
врага жесток да порази.

И идва чудото тогава –
ръце протегнал в Светлина,
ще почне той да се раздава,
изкупващ своята вина.

В нетление ще се облича
и в саможертва ще гори...
Готов да вярва и обича
и Бог в сърце да възцари.

Дано прогледнат всички слепи
и глухи чуят този зов.
Христос протяга пълни шепи
със Светлина и благослов.

Отгоре Свято е Небето.
Отдолу гълта страшен ад.
И има смисъл битието,
изпълнено от Благодат.

Без нея всичко потъмнява
и мрак душата е сковал.
В живота спре ли да раздава,
човекът вече е умрял...

ИЗПОВЕД ПРЕДИ СВЪРШЕКА

Насъбра се огромна умора
и в духа ми товарът тежи.
Зов изричах към хиляди хора.
Сеех Правда и борех лъжи.

И надежда си имах едничка,
че от птици се раждат ята.
Но със моята искрена птичка
не дойде на света пролетта.

Той остана си в ледната зима,
от омрази и ярост скован.
А пък Смисълът? Още го има,
но отдавна е в зло поруган.

Ако свети в Небето комета –
кой ще зърне самотния ход?
Плът стреми се към яма проклета,
и за нея това е живот...

Ще остане и сляпа, и глуха
за юнец или Вечни следи.
Колко хора мечтите ми чуха
и видяха дълбоки бразди?

Имам истински, знам, неколцина.
Не за тях този стих се твори.
Моят път е приключен. Премина.
И буксувам на място дори.

Бях в живота си щедър и верен.
И все още протягам ръце.
И издирва ми погледът вперен
топъл зов от случайно сърце.

Но случайности в пътя ми няма.
Който трябваше – вече дойде.
Нямам жетва чрезмерно голяма.
Нито властник – блага да даде.

Но ще кажа на Бог, че ми стига
този верен остатък по Дух.
Имената им в Святата Книга
аз отдавна в духа си дочух.

Тях ти нося, Исусе! Малцина,
но родени от Божия Зов!
Миг, преди като лъч да премина
в Светлината на Твоя покров!

ЗА БОЖИЯТА ВСЕЛЕНА

(По Римляни 8:18-19)

С каква Вселена, Боже мой,
да би дарил рода човешки,
когато сатанински вой
народи блъска като пешки?

Избиват се за къс земя
и вдигат граници с омрази,
а от лукавата ламя
не иска никой да се пази.

Висока летва е Христос,
от страстите непокорима.
Един търчи за власт и пост,
а друг – богатствата да има.

В планета, под звезди безброй,
решил е злият да върлува.
Вселената Ти, Боже мой,
да би могъл, ще изтъргува...

Но аз се радвам, че Си Свят
и грях до Теб не приближава.
Поглъща огненият ад
човеци, станали на плява.

Тях няма Зов да възвиши
в Небето чудно над безкрая,
защото слепите души
в къртичина си търсят рая.

И само Верните отвъд
в съдба, с Агнеца споделена,
ще видят Вечния Ти Път
към необятната Вселена...

В СТЪМНИНАТА...

В стръмнината най-трудно се чака.
Там не бляят щастливи овце.
А от вятъра леден на мрака
студенейт нозе и ръце.

Канарата ми там се намира
над доволни от пръст долини.
Който духом Я търси – умира
и възкръсва, щом Тя го плени.

Извисен над света безпощаден –
за пощада молитви редя.
Хляб да бъда за клетника гладен,
а за слепия – буден да бдя.

И товара докрай да износя –
тежка раница с тъжни съдби.
Щедра Милост със шепи да прося,
уморен от безкрайни борби.

Още живо сърцето тиктака
и отмерва последния час.
В стръмнината най-трудно се чака –
с буйно пламъче в острия мраз.

И отдавна душата ми иска
да лежи сред Небесни треви,
а над нея роса да се плиска,
без от ничия скръб да кърви.

Не жалея за пътя си стръмен.
Бе единствен от избор и зов.
Над света, от безумие тъмен,
бях за Верните Свят благослов.

И такъв до Мига ще остана –
в стръмнината за тленните скрит.
Нека бъде Господната рана
и оцетът Му, с вяра изпит.

Че слугата съдба не избира.
Тя белязва го с Вечен печат.
Да живее, когато умира,
и да бъде в Духа Благодат.

ЛЮБОВ НА ВСИЧКО ХВАЩА ВЯРА

Любов на всичко хваща вяра.
Невинна. Светло-доверчива.
Но вместо глътки от нектара,
опива се от скръб горчива.

Ръце, готови да прегръщат,
със злоба ръфат ги хиени.
А зрителите гръб обръщат,
врати затворили студени.

Добрият от наивност страда
и го подхлъзват лицемери.
Очаквал обич за награда –
омрази вкупом ще намери.

И някак, със поука стара,
отпосле той и подразбира,
че тръгне ли да хваща вяра,
със нея нека се и взира...

Че бързо би събрал мнозина,
когато с дар протегне шепи.
А после пие си пелина,
ранен от чувствата си слепи.

Защо, Любов, си уязвима,
като копринена дантела?
Раздаваш се, за да те има,
преди изобщо да си взела...

И зов, ако от теб възлиза,
със кални пръски се отрича,
дори последната си риза
да дава онзи, що обича...

Навярно си цена, с която
светецът плаща за Небето.
Да бъде бисер посред блато
или смокиня на полето.

Да бъде хляб, докрай изяден,
и виното, до капка пито.
Преминал изпит безпощаден
през Святото Небесно сито.

И там, на Господ пред Олтара,
в слова да се огледаш, жива...
Любов на всичко хваща вяра.
Невинна. Светло-доверчива.

ВЕЧНАТА НАГРАДА

Оселът носи си товара
и в стръмното превива гръб,
а за усилната му вяра
зalogът е пределно скъп.

Край него със развети гриви
препускат бързите коне.
И в погледите им игриви
усеща се какво ли не...

Мечти за сладки кариери,
покрити с лаврови листа.
Светът с възторг да им отмери
и славата, и радостта...

Какво пък? Нека си потичат
щастливи в бързия си бяг.
Щом земното така обичат –
при него ще отидат пак.

При всяка лъскава похвала
на шумната човешка плът.
Наградата да вземат цяла,
когато люби ги светът...

А той, оселът, нека страда...
От корист нека е лишен.
Една е Вечната Награда,
че пътят му не е сгрешен.

И даже да го угнетява
шумът от цвилещи коне –
не слиза Божията Слава
като монета в портмоне.

Върхът изисква си товара
и с вяра плаща се цена,
че долу, в светската поквара,
е кочияшът Сатана...

ИЗБОР ВЕКОВЕЧЕН

Където моят дух се бори
без вяра никой не достига,
а долу светските коптори
държи ги дяволска верига.

Лукавото и страшно иго
избира робът без принуда,
а после цял живот мори го
една върхушка зла и луда.

Души готова да погълне
предлага своите съблазни.
И първо са очите пълни,
а после са ръцете празни.

Аз имам избор вековечен,
а не измама – ден до пладне.
Светът в греха си е обречен
и който люби го – ще падне.

За Правда ще останат слепи,
тълпите, свикнали с лъжата,
дори от трус да се разцепи
и срине в пъкъла земята.

Пребъдвам... Някъде отгоре
в съдба от Божията Книга.
Където моят дух се бори
без вяра никой не достига.

СЪДБАТА НА ЕДИН ПРЕДТЕЧА

Илюзии в духа ми няма.
Светът на хаоса е роб.
Върти се като хвърлен камък
във демоничния въртоп.

Грехът от ада се привлича,
а Правдата се тъпче с бяс.
И под оловото от бича
ридае всеки светъл глас.

В една неумолима преса,
живея, твърд като скала.
Готов със скърби да омеся
мечти, надежди и дела.

Не ще натрапя зов и вяра
на никой в преходния свят,
и със пелинова отвара
ще се напия до откат...

Не се търгувам за утеха
и славата не ми е плен.
Капан за птици е успехът,
но аз летя неуловен.

И нека, в загуби обречен,
духът ми си остане клет.
В съдбата на един предтеча
прочита Господ всеки ред.

А аз отдавна съм прочетен.
Харизан – просто като дар.
В човешките съдби преплетен,
почти повярван, на кантар...

Илюзии в духа ми няма.
Живея, в болка изтрезнял.
И само огненият пламък
напомня, че съм се раздал.

Живях годините преломни
и раждах Вечните слова.
А кой и как ще ме запомни –
въпрос на Вярата е това.

ОСТАНАЛИЯТ КУП ПОЗНАТИ

(По Матей 7:16)

Не искам паметта ми тъжна
да помни никакви познати.
Със нищо тя не им е длъжна,
но в миналото ще ги прати.

Удавник пояса си тачи
и клетник – къшей от жарава.
Любов Христова колко значи,
щом ялов дух я поругава?

Готов е корист да приеме,
а после като мишка бяга –
в едно злощастно, празно време
без обич и усмивка блага.

Напразни леят се словата
на грозде да обърнат тръни.
В един копнеж от Светлината
фалшивият ще се препъне.

Защо тогава паметта ми
такъв да помни до премала?
Не са ли плътските измами
една очаквана развала?

Приятел дума е Заветна
от Приноса на Авраама,
готова чудно да просветне,
когато в Пътя ходят двама.

В съдбата си не искам вече
случайно случили се хора,
че времето за тях изтече
на миналото във затвора.

Смокини репоят не ражда.
Ръждата не напомня злато.
Пръстта не предизвиква жажда
по нищо Истинско и Свято.

И нека в спомени горчиви
една утеха да ме топли,
че Верните, в Завета живи,
тешиха всичките ми вопли.

Жита, със Господа богати,
те бяха в Божиата Нива.
Останалият куп познати,
безплоден, нека си отива...

ПЕПЕЛ В БИТИЕТО

Не искам пепел в битието
от пламък, вече догорял.
Творецът е това, с което
на този свят се е раздал.

Гори ли – смисълът го има
и поривът остава жив
в една надежда несъзрима,
подобна на Небесен взрив.

От Дух – роденото е Вечно.
Не може да се присвои.
Дори в мъртвило безсърдечно
търгашът пачки да брой.

Пръстта в дисагите му влиза.
Суетна стока на кантар.
А този пагубен цинизъм
е смърт за Истинския Дар.

Тъй както пепелта е сива
и чезне в земните бърда –
творец без Огъня погива
и няма в бъдното следа.

Искрата в кремък се отсича
и лумнал Огънят гори.
А дух се ражда да обича
и своя Дар да сътвори.

На Бог да каже: „Виж ме! Ето –
на Тебе се обрекох цял!
И нямам пепел в битието
от пламък, вече догорял...”

И СИ СТРУВА СЪДБАТА

Няма земна пощада върху грубия кръст.
Няма слава и гръмки похвали.
Всеки сам претърпява неизбежната мъст,
щом готов е света да прежали.

И голямата болка заприличва на сън,
който чакаш да свърши до време.
Че светецът е Верен – от забития трън
до пирона, готов да приеме...

Няма пътища лесни, нито жребий честит
на пътека, от Святост стеснена,
щом Саулова злоба още гони Давид,
от смирения мъж наранена.

Вечността е висока и прилича на връх.
Само Вяра до нея ще скочи.
А Христос е Заветът – като смисъл и дъх.
Като Дух в Моисееви плочи.

И си струва съдбата – до последния ред,
даже в мъка и скръб посивяла,
че оттатък, на Хълма, Господ чака те Свет
в сетнината възвишено бяла.

ФИЛМЪТ ВЕЧЕ Е ГЛЕДАН...

Филмът вече е гледан веднъж
до последния миг в битието.
Затова със надежда удръж
всяка мъка и скръб над сърцето.

И на светлия мъдър екран
сам се виж в досегашното време.
Че когато си в Кръст прикован –
Бог ще дойде духа ти да вземе.

И оттатък не ще да горчи,
нито трънен венец да те стяга...
Повдигни към Отеца очи –
Вечността те очаква на прага.

Филмът вече е гледан веднъж.
Нищо ново под слънцето няма.
Но след капките в късния дъжд
ще приключи жестоката драма.

Ще си кажеш тогава: Живях
във епохата страшна до края.
Аз на Господ у шепата бях,
Любовта Му към мен да узная.

Със страдания Чашата пих
и в мечтания вкусвах утеха.
Във Завета Му Вечен се скрих
да опазя Небесната дреха.

Филмът свършва... Дано съм готов!
Той у мене дано се намери!
Уловен от Христовия Зов –
да прекрача Небесните двери...

ЦАРЯТ, В ОГЪН ЩО СПАСЯВА...

Когато слънцето прежуря,
а ти изобщо го не щеш,
спомни си за полето Дура
и ада в пламналата пещ.

Нагрята беше седемкратно
в убийствена горещина,
та всички люде безвъзвратно
да смачка с ужас Сатана.

Да се прегърбят от поклони
пред идола на властелин,
и той над твари милиони
най-славен бог да е един.

Но скоро го смутиха трима
мъже на вяра, канари.
И злият в ярост немислима
поиска да ги изгори.

В пещта ги хвърли луд и бесен
и чакаше да види дим,
но пратеник дойде Небесен
и бе в пожара невредим.

По изглед – Цар с могъща слава
и блясък в Святия Си Лик,
че само Нему подобава
да бъде Вечен и Велик.

Нападна трепет властелина
как Онзи с тримата стои,
а пък Адамовата глина
от пламъци не се бои...

В духа ти тази случка нека
прохлада бъде от Сион,
че Господ иска у човека
да бъде Цар с Небесен Трон.

И пламенната пещ тогава
не ще те нивга ужаси,
че Царят, в огън що спасява,
дойде и тебе да спаси...

ДАЛЕЧЕН ПРИЦЕЛ

Човек едно, ако изгуби,
за друго вече е богат.
Или в Небето ще се влюби,
или в измамливия свят.

И с този избор неизбежен
сърцето ще плати цена
да следва своите копнежи
към мрак, или към светлина.

Вселенска Правда ще стовари
над всеки Святост си Меч.
Пръстта ще гълта земни твари.
Духът ще отлети далеч.

В два рода, ясно разделени,
съдбата ще се прояви.
И на съдбовните арени
от битки страшно ще кърви.

В една неумолима драма
светът ще изкопае ров,
а жертвите с най-огнен пламък
ще чезнат в своята любов.

С далечен прицел – до когато
плътта без дъх се прекрати,
и дух пристъпи в твърде Свято
Небе, отворило врати...

ЗЛАТНИЯТ МЕДАЛ

Когато демонични орди
събарят съвест и морал,
не искам никакви рекорди
да бих в живота си съзрял.

Защото видимата слава
отдавна е с горчив привкус
и няма преходната плява
да би засенчила Исус.

А даже да ликува скотът –
пред Бога жалък е слепец,
защото сляп е за Голгота
и за нетленния венец.

И все едно е смъртно тяло
в какъв турнир ще победи.
Оттатък времето е спряло
и свършват земните следи.

Остават дух, душа и вяра
със Свято сито към Сион.
И там претегля Господарят
в Небето кой е шампион...

Шуми светът – кипяща делва
със блудно вино и разврат.
И с лък безчестните прицелва
един жесток триумвират.

А Верните от скръб въздишат,
във битката със зъл порой,
че вече близо е финишът
на всички пътища безброй.

И чак в предела благодатен
духът им Мир ще наследи,
където сам Христос е златен
медал на техните гърди.

ОЧАКВАНЕ ЗА МИГ

Стопиха се годините преломни.
Остана ми очакване за Миг.
Един Отец за мене да Си спомни
и аз да зърна Святия Му Лик.

Да имам сетнината милостива,
която щедро Той ще ми дари,
че идва край, когато се открива
в какво човекът цял живот гори.

Напусто са ми земните похвали.
Суетни са престоли и царе.
Мигът пристига вече, но едва ли
ще иска този свят да прибере.

Съдбите в пръст отдавна са вкопани
и чук от ада съвести троши.
Смъртта е яма с примки и капани
и в нея падат слепите души.

Останах зрящ да бъда за малцина
и да им дам последните лъчи.
Денят с Христос е равен на година,
а тя в Мига докрай ще проличи.

И както връх – висок и твърде тесен,
докосва в самотата си звезди,
очаквам своя преход безтелесен
и Бог за нов живот да ме роди.

Стопиха се годините, и бяха
с усърдие платената цена.
Води от Извор Вечен се изляха,
и Миг ще ги въздигне в Светлина.

Че Вярата родена е да чака
и чакайки – все още да блести,
преди внезапно да напусне мрака
и влезе през Небесните врати.

ОСТАНАЛ С ПРИМЕРА ВЪЗВИШЕН!

Светът до време ще се срути
към своя сигурен провал,
а думите ми недочути
ще бъдат прицел закъснял.

И няма грях да ме тревожи,
ни зло да ме опропасти.
Пророк по пътя си не може
с товари земни да пъхти.

Да се огъва в изнемога
и страда, че е някой слаб.
Такъв, да би потърсил Бога,
и вкуси Истинския Хляб...

Рубин най-трудно се открива
в чакъл и ситен камъняк.
Светът със ярост ме убива,
готов да ме убие пак...

А аз словата си да пиша,
събрал горчилката у мен –
останал с Примера Възвишен,
в омраза пръстна заклеямен.

Когато болен тържествува
и вижда себе си за здрав,
не може Яков да лекува
падението на Исав...

Въпрос на смахната матрица
или на някой чужд завет,
във който земната къртица
дълбае гроба си проклет.

Отказвам с нея да потъна
и ровя преходната кал.
Духът ми, щом не се огъна,
ще вземе Вечния си дял.

А този свят, като измама,
оттатък ще се прекрати,
където вече мъка няма
и скръб духа ми не гнети.

НА САМОТНИЯ ВРЪХ

Днес ме блъска стихия,
утре – някакъв трус,
но със вяра се крия
в Канарата Исус.
Само Тя ми остана
моя броня и щит –
лъч надежда да хвана
с Кръв Христова умит.

Нося верен товара,
който Бог ми е дал.
В свят на мръсна поквара
да съм смут и скандал.
И е трудно, и тежко,
щом творя Светлина.
Битието човешко
е с дебела стена.

Няма как да пробия
в дом, от Злото зает,
ни с Духа на Илиа,
ни със стих на поет.
Само скръб ме опива
като чаша с пелин
от една съпротива
на жесток властелин.

В твърде дребното сито –
много малко зрънца...
Свято Божие жито,
чисти верни сърца.
Пълни земни хамбари
с победени от мрак –
земни, ровещи твари
без посока и знак.

И разделя ни пропаст,
и разсича ни Меч.
Няма как да похлопа
пътник, твърде далеч...
Аз оставам си горе
на самотния връх,
със прелялата горест,
със горчивия дъх....

ВИСОКАТА ДО КРЪСТ ЦЕНА

И сто живота да ми струва
високата до кръст цена,
душата ми ще претъгува
скръбта от земната злина.

Превърнал Господ на пътека,
Завета Му – в перо и дъх,
ще бъда за мнозина екот,
дошъл от непристъпен връх.

Не ще ме възгордее слава
или ласкателен език,
че битката не ражда плява,
а образ клет на мъченик.

Най-грубо вретище, в което
се блъска светският отпор,
и бързо пълни се сърцето
със хула, укор и позор.

Без рани никой не пресича
Небесната на Бог Врата.
На смъртник вярата прилича
с присъда гневна от света.

Христос у мен да се познае –
такъв е Святият предел.
И истинският връх това е
за всеки, кръста си приел.

Приех си моя. Без принуда.
И нямах в избора си страх.
От падналия свят прокуден
живот на пришълец живях.

И сто души да имах в мене –
за Бог ги жертвам... До една!
Така в духа ми е платена
високата до кръст цена...

ВЕЧНАТА НАГРАДА II

Послушай думите ми, братко!
Чети с отворени очи!
На Господ Словото е сладко,
но то на този свят горчи...

А чашата с пелин прелива.
Горко я пълни всеки ден.
И сякаш за съдба горчива
си сам белязан и роден.

Напук обаче – в Милост Свята
сърцето болката търпи.
Злини и скърби не пресмята,
но в силна вяра се крепи.

Защото в смисъла извечен
утехата е там, отвъд,
където злобен и отречен
не стига никога светът...

Където светло и правдиво
Творецът пише сетнина,
и всяко битие горчиво
е изплатената цена.

Послушай думите ми, братко!
Животът не е тук и днес!
Дали задълго или кратко
не ще си винаги злочест...

Че идва Святата рокада,
подобно изгрев призори,
когато с Вечната награда
сам Господ Бог ще те дари.

КЪМ ЗАЛЕЗА...

Душата ми към залеза отива
с последните угасващи лъчи
и иска ѝ се в песни да прелива,
но вече от умората мълчи.

Преминала преломните години,
събра си куп тъжовни теглила.
И нямаше в съдбата ѝ градини,
но бариери с вятър и мъгла.

До капчица Заветът я изстиска
и в нея плодове си роди.
Дълбокият ѝ извор се разплиска,
събрал слова, подобни на звезди.

Сега е уморена. И не чака
венеца си от лаврови листа,
но гледа с мъдрост светла и двойка
отлитащия лъх на младостта.

Завършеният кръг е неизбежен.
Животът е предречен кръговрат.
И всичките започнали вървежи
до точка на пристигане ще спрат.

Душата ми към залеза отива.
Живя... Горя... От дар се сътвори.
И в изгрева дано да е щастлива,
когато Бог утеха ѝ дари...

ЖИВОТЪТ Е ИЗБОР!

(на една приятелка във Вярата)

Животът е избор и всеки избира
в кого да повярва, след кой да върви.
Веднъж се живее. Веднъж се умира.
И вярата в своите битки кърви.

Във вечния бързей на бурното време
се носи сърцето със своя туптеж.
От зов да въздъхне и дъх да поеме,
запазило прицел и пламък горещ.

Животът е избор. И с него съдбата
рисува за Верния точен портрет –
корона от тръни, забити в главата,
и чаша със вино, от Дух и Завет.

Следи по високата стръмна пътека,
огряна от щедри Небесни лъчи,
и мъки с произход от двадесет века,
белязали скули и будни очи.

Животът е изборът, който се случва
веднъж на човека през дух или плът.
Или се отприщва, или се заучва,
но винаги стига до края отвъд...

И нека разумният мъдро избира.
За тежко и леко се плаща цена...
Вината нагоре от Кръв се изпира,
вината надолу... остава вина!

УТЕХА ЗА ПРИШЕЛЕЦА

“Пришелец съм аз на земята...”
(Псалом 119:19)

Когато пришелец си на земята
и като чужд отхвърля те светът,
остава ти една надежда Свята,
че твоят Дом очаква те отвъд.

Че там ще оздравеят всички рани
и няма зло душата да гнети,
а вместо черни гарвани и врани,
Бял Гълъб из простора ще лети.

Събира се огромната умора,
подобно непосилна планина
навред сред върволиците от хора
да срещаш все царицата-злина.

И царят-грях сред блудните да ходи
с корона от бунтовния Содом,
а вярата, обръгнала в несгоди,
да страда за Небесния си Дом.

Във дъното на Чашата дълбока
отрова да се сипе като дъжд,
и злият да я бърка с остър нокът,
та смут да те събори изведнъж...

Но не светът е твоята родина
и не в плътта се ражда сетнина.
Ще дойде миг духът да си почине
при чудната и Свята Светлина.

И горе чак борбата ще приключи,
а писаното в теб ще се всели,
че Вечност пришелецът щом получи
сърцето му престава да боли...

ЗА ПОСЛЕДНИЯ ЗОВ НА АДАМ

Даже себе си цял да раздам –
ще остане с бедняци земята.
Нищетата е някъде там,
че във нищо е вярата сята.

А сърцето ми страда, скърби,
че човекът от Бога не проси
и се гърчат от клети съдби
гладни, болни, мизерни и боси.

За дърво при потоци води
ми напомнят словата правдиви –
как Небето над Своите бди
и се грижи за всичките живи.

Как във щедрата Свята Ръка
никой в нужда не бива оставен.
Но понякога става така,
че Творецът тъгува забравен.

Нищетата е вид пустота.
Като паяк душите оплита.
Страда жадната суха уста,
но за Извора никак не пита.

Ще изсъхне, преди да умре.
Ще се сбръчка без капката влага.
А бедняк, ако нея съзре,
в сетни сили далеч ще избяга.

И душата си, Богу предал,
с тиха скръб ще Му каже накрая:
“Досега съм се скитал умрял,
без Живота Ти аз да позная!

Че съдбата без Теб е тъга.
Всичко в нищо светът преобръща.
Дай ми Дух, да Те вярвам сега,
че пръстта във земята се връща...”

Този стих за надежда ще дам
и дано съкруши нищетата –
за последния зов на Адам
към Отеца Един в небесата.

ЕДИН ЖИВОТ, ЗА НЕГО ИЗЖИВЯН!

Затворят ли вратите си – не влизам...
Не страдам, ако ми обърнат гръб.
Това ми е защитен механизъм
и той ме пази от чрезмерна скръб.

Ранят ли ме със хулене – не съдя,
защото само Бог е Съдия.
И с Него, ако искам да пребъда,
високо горе трябва да стоя.

Ограбят ли ме – живи да са нека,
че изворът не спира да тече.
И всичко свое раждам за човека,
та Святото Небе да го влече.

Забравят ли ме – злоба в мене няма.
Христос да помнят – стига ми това.
Една съдба е истински голяма,
когато следва Божии слова.

Разпънат ли ме – прошка ми е броня.
Духът единствен може да прости.
Защото жив в сърцето ми е Оня,
готов със Любовта Си да блести.

Понесъл Кръст – до края ще остана
за Правдата Христова прикован.
Да бъда сам дълбоката Му рана
в един живот, за Него изживян.

НАГРАДАТА ХРИСТОС!

Човекът, който не прежали,
каквото земно улови,
върви след Господ, но едва ли
до края с Него ще върви.

Ще ходи някак издалече
в почти изгубен силует.
Христов да се нарича вече,
поглеждайки назад-напред.

Със този свят ще си угажда,
но без да бие на очи.
Със Слово ще се новоражда,
а след съблазън ще търчи.

И вярата му ще се клати
от вятъра насам-натам.
В устата – пълен със цитати,
в душата – с неизчистен срам.

Сърцето половинка няма,
която Богу да даде,
че другата стои в измама
и мракът властен я краде.

А за Спасение едничко,
което в дух е преживял,
Христос ще му поиска всичко –
в Завета да пребъдва цял...

И може би това е Вяра –
отрекъл себе си до Кръст,
да хвърли в гроба тази стара
и всякога себична пръст.

За своя Господ да пострада
прежалил земните мечти,
и Него сам като Награда
в сърцето си да приюти.

ЧУДНИЯТ МИГ СВОБОДА!

Не изпускай въжето, с което
Господ в Своя Завет те държи,
че плътта е товар в битието
и от нея жестоко тежи.

Тя към земното дърпа и блазни.
В лакомия и похот цъфти.
Прави хората слаби и празни –
без надежди и светли мечти.

А в робията – страшна тъмница,
роб въздиша в окови от грях
и се моли дори за искрица
да проблесне сред пълния крах.

Няма лесни рецепти за Вяра!
Слагай кръст на себичната плът!
И зловонният мирис на сяр
ще отхвърли ужилен духът.

Виж! Спасителят спуска въжето!
Всяка нишка се вплита от Зов.
И за Него копнее сърцето
сред тъмата на земния ров.

Свята Правда нагоре въздига
с лъч от утринна светла Звезда!
И изтръгнат от властна верига
срещаш чудния миг Свобода!

СТАРИТЕ СЛЕДИ

Снегът затрупва старите следи,
а стъпките го правят на пъртина.
Каквото съм дарявал отпреди,
навярно днес се помни от малцина.

И жертвата от бялата ми сол
в снега едва ли някой забелязва.
Творец, стократно себе си пробол,
с Небесния си прицел се наказва...

А няма на земята снегорин
да би ме върнал в паметта човешка.
Снегът вали с възторжено „Амин“
и мъката ми гледат със насмешка.

Дъхът горещ от моите гърди
не ще обърне хладина в жарава.
Затрупани са старите следи
в студена пръст, от времето корава.

И въгленчета само – тук и там,
у мен оставят смисъл да живея.
В последния си зов да се раздам
сред ледената снежна одисея.

Тъй слаба е в човека паметта.
Тъй силни – еднокдневките суетни.
Снегът затрупа моите лета
със всичките ми Дарове Заветни.

И иска ми се Бог да приюти
Плода ми след живота бързотечен.
Че тук забрава ще ме сполети,
но там, при Него, споменът е Вечен.

ТЕЧЕ В ДУХА МИ, ОЩЕ БЛИКА...

Когато чашите са пълни
защо ли изворът шурти?
Навярно скръб ще го погълне
и самота ще го гнети.

В сърцата вече място няма
за капка или две поне.
Малцина Благодат голяма
приемат днес на колене.

Къде дареното изтича
не знае изворът прелял.
Роден е той, за да обича,
и себе си да жертва цял.

И странно е, че в свят-пустиня
отдавна жажда не мори,
а той, дошъл от вечност синя,
ще трябва вдън да се смири.

В живота всеки сам избира
доколко дух да напои.
Пред много извори се спира
и глътките си не брои.

Дай Боже всички да са Святи
със бистра бликнала вода,
и с Него още по-богати
да бъдат земните чеда.

Че всички капки ще издири
Духът Му в сетния ми час,
а извори от куп кумири
не ще оттатък видя аз.

Че те на лъскава бутилка
цена си имат с етикет,
и пие жадният мътилка,
от лудост бесовска обзет.

На този свят ще дойде краят.
Ще има сито – там, отвъд...
Не всички извори го знаят,
но те към него са на път.

И даващия, и циника,
Съдът Му строг ще привлече...
Тече в духа ми. Още блика.
И нека тихо си тече.

О, ЩАСТЛИВЕЦО!

На щастливецът казвам: Бъди,
но помни тази Правда незрима!
Всеки дух е оставил следи,
та отпосле сърцата да взима.

Богаташ ще ти каже: „Живях
и ми бяха чудесни благата!
Не открих у душата си грях,
нито сянка от оня с рогата...“

О, суетен и слаб адвокат
на делата, пред Бога омразни!
Скрит е дяволът! Дебне отзад!
А отпред е натрупал съблазни.

Само някой, от слънце огрян,
хвърля сянка, лъчите що спира...
А безумецът, в користи взрян,
уж е жив, но пронизан умира.

Не е страшно, на пътя сломен,
да те мъчи най-старата драма.
„Ах, какво ще се случи със мен,
там, оттатък, щом тука ме няма?

Кой ли дух ще протегне ръка,
та сърце присвоено да вземе?
Бях ли, Боже, у Твойта река?
Сях ли, Господи, Твоето Семе?

Ти ли в мене беляза следи
или тъмният пръв ги остави?
Кой царува у моите гърди
и не ще ме довека забрави?“

О, щастливецо! Думите виж!
Рядко някой ги духом изрича!
Най-прекрасния верен престиж
е човекът Христос да обича.

И натрупал за Него мечти,
с пълна Вяра сърце да положи,
чак тогава щастлив ще шепти:
“ мен намери следите Си, Боже!”

ЧАСОВНИКЪТ НА ТОЗИ СВЯТ

Часовникът на този свят тиктака.
Пружината развита е почти.
И няма власт, предадена на мрака,
стрелките постоянно да върти.

Ще дойде миг и времето ще свърши
във точно заповядания срок,
а крясъкът на стреснатите мърши
ще възвести присъдите на Бог.

Ще опустеят бляскави палати.
Помпозният елит ще се смути.
Грехът му ще потърси адвокати,
но няма никой да го опрости.

А евтината слава на бандита
ще стане мръсна дрипа и парцал,
когато Съдията го попита
какви блага от клетите е крал.

В кошмар, като съдба неумолима,
възмездие над Злото ще плющи,
защото адът своето си взима,
а то напусто в ужас ще крещи...

Часовникът на този свят тиктака.
Стрелките му пълзят към полунощ.
Земята справедливост ще дочака
със пропаст между бедност и разкош.

И този Миг, и този трус съдбовен,
дано духа ми скоро сполети –
че в Бог невинен, а в света виновен,
живях като в Разпятие почти...

ЧЕРУПКО МОЯ!

Черупко моя, скръбно наранена.
Оставаш плът, дори да те боли.
У теб се движи мойта кръв червена,
но друга Кръв сърцето ми цели.

Към друг Живот духът ми се обръща
и Святи са ми Вечните мечти,
а ти наподобяваш пръстна къща,
която охлюв мъкне и пъхти.

Черупко моя, този свят не мога
със пълни шепи някак да ти дам.
Живея с неизбежната тревога,
че вътре в теб е старият Адам.

Че трябва него с Вяра да преборя,
и той със участта да се смири.
А някак си Небесният ми порив
и в него да започне да гори.

Черупко моя, крехка и чуплива,
към тленното обречена вървиш.
Във пътя ти не виждам перспектива
и бръчките не служат за престиж.

Но искам при внезапната раздяла
да бъдеш тиха в бъдещия сън.
Че с верен дух ти дълго си живяла,
а той след миг ще полети отвън.

Черупко моя! Лодка за морето,
което аз преплувал съм до бряг.
Оставаш като спомен за сърцето,
че с тебе бях мечтател и добряк.

Но иде час от теб да си отида
след многото години остарял,
подобно бисер от придънна мида,
Небето да ме вдигне... Просиял!

ПРОРОКЪТ И ПОЕТЪТ

Вървя до днес в избраната посока
и следвам си съдбовната следа.
А вътре в мене огън от пророка
допълва го поетът със вода.

И все едно е как слова Небесни
се раждат, за да имат своя зов.
Когато лъч от Святото проблесне
той винаги е Вечен благослов.

Светът голям, с безбожие облечен,
не ще ме със похвали позлати.
Че огънят безкрайно е далечен
и изворът сред облаци шурти.

Творейки, и в борба неумолима,
снишавам се даряващ и смирен,
поне един следовник да ме има,
от огън и вода пресътворен.

Живея в благодатната стихия,
която само дух ще оцени,
останала несбъдната за тия,
в които сребролюбие вони.

Че огънят не се превръща в стока
и няма над водата етикет,
а вътре в мен съдбата на пророка
описва я перото на поет...

ИМА СМИСЪЛ! СПАСЕНИЕ ИМА!

Не затъвай във пръстната яма
сред безбожната тиня и смрад.
От сгъстена и страшна измама
е пленен нечестивият свят.

А от всичките земни посоки
дебнат червеи плътската страст
и тунели си правят дълбоки
чак до волята в грешното „аз“.

Няма смисъл на тази планета
да живее живота ти друг,
и да имаш душа на парчета
раздробена до евтин боклук.

От посоките само едничка
може твоя живот да спаси,
за да следваш копнежа на птичка,
а стрелец да не те покоси.

И напуснал зловонната тиня
да усетиш, че вече си жив –
там където мечтата е синя,
а духът ти безкрайно щастлив.

Има Смисъл! Спасение има,
заредено от Мир в пълнота!
Идва Господ! Сърцето ти взима
и го вдига далеч от света.

Да се къпеш почти до премала
в благодатни и живи води,
а пък Той със Десницата бяла
над съдбата ти Верен да бди.

И тогава жестоката яма
със безбожната тиня и смрад
във живота ти вече я няма
и не ще те издърпа назад...

www.vedrin-poetry.org
Copyright © Ясен Ведрин, 2025
© Всички права запазени